

Show.

Show. Ging op 14 februari 2004 in première in het Werkteater te Amsterdam.

Rolverdeling:

Jim van der Vaart:	Bill van Dijk
Kim Oosterhuis:	Trudi Klever
Stef Baas:	Ad Knippels
Jurgen G. Berkhof:	Huib Rooijmans
Bas van der Knaap:	Christiaan Montanus
Jacqueline :	Nartan Meerlo
Jack van Beers:	Ivar van Urk
De Vliet :	Frans de Wit
Eddie:	Ivar van Urk (d)
De Graaf:	Trudi Klever (d)
Iemand:	Bill van Dijk (d)
Peters:	Christiaan Montanus (d)
De Ober:	Frans de Wit (d)
Alex Vitelli:	Christiaan Montanus (d)
Paul Minks :	Ivar van Urk (d)
Roelofs:	Huib Rooijmans

Jim van der Vaart:	quizmaster
Kim Oosterhuis:	actrice/assistent van Jim
Stef Baas:	schrijver
Jurgen G. Berkhof:	inspecteur
Bas van der Knaap:	model in spé
Jacqueline :	zangeres in spé, maakt carrière als Kim Oosterhuis
Jack van Beers:	producent
De Vliet :	rechercheur, assistent van de Graaf
Eddie:	rechercheur
De Graaf:	rechercheur, opvolger van Berkhof
Iemand:	rechercheur
Peters:	rechercheur, assistent van Berkhof
De Ober:	ober
Alex Vitelli:	schilder, model, popster, heette vroeger Bas van der Knaap
Paul Minks :	journalist
Roelofs:	directeur van het stedelijk

SCENE 1 DE REPETITIE

JIM VAN DER VAART:

(komt op, Showmuziek, Kim Oosterhuis danst, vol vuur) Hallo mensen, geweldig dat jullie er allemaal zijn. Voordat we van start gaan wilde ik even een paar puntjes met jullie doornemen. Jullie moeten beseffen dat je vanavond als een van de weinigen dit echt gaan meemaken, jullie zijn écht, wij zijn écht, alles wat hier gebeurt is écht en dat is behoorlijk uniek in een wereld vol fictie en virtualiteit. Het is dus de bedoeling dat we vooral een leuke avond gaan hebben met zijn allen. En als ik jullie zo zie zitten denk ik dat jullie er net zo'n zin in hebben als wij, maar om toch alvast een beetje warm te draaien, om weer even te voelen hoe het ook alweer ging en om even los te komen van het eten dat jullie net achter de kiezen hebben en het gebabbel in de foyer gaan we onszelf zo direct een daverend applaus geven, zo'n super mega applaus, dat het dak eraf gaat. We gaan onze kelen rauw schreeuwen, de mannen lekker loeien en de dames lekker piepen, oké jongens, daar gaan we dan, ik zeg hallo Amsterdam! Ik zeg hoe gaat het hier in Amsterdam. *(tegen de man in de regiecabine)* Oké Peter. Dat is het.

SCENE 2 DE ONTMOETING

Voice over:

Soms komt alles tegelijk. Je vriendin die je het huis heeft uitgezet, je boeken die voor een schijntje bij de Slechte te koop zijn, je laatste toneelstuk dat is geflopt en iedere dag een stapel aanmaningen in de bus. Ik had me voorgenomen op een morgen vroeg op staan en in een ruk een hele roman, een verpletterend toneelstuk te schrijven. Maar het enige verhaal dat ik kon verzinnen was dat van een schrijver, die door zijn vriendin het huis was uitgezet, wiens laatste toneelstuk was geflopt en die enkel het verhaal kon verzinnen van de schrijver, die door zijn vriendin het huis was uitgezet- Dus wachtte ik in mijn favoriete café tot aan het eind van de avond de t.l's aangingen. Dan strompelde ik naar buiten, kocht een vers croissantje, dat ik een straat verderop weer uitkotste, waarna ik vier rondjes door de stad maakte om mijn hart weer in een vertrouwd tempo te laten kloppen. God wat een ellende, zult u denken, daarvoor ga ik niet naar het theater. Maar dat is misschien iets te vlug geconcludeerd. Voor hetzelfde geld is dit het verhaal van de schrijver die uiteindelijk gelukkig werd.

STEF BAAS:

Want op een van die avonden ontmoette ik Kim Oosterhuis.

KIM OOSTERHUIS:

Een voice over aan het begin, dat is hopeloos ouderwets.

STEF BAAS:

Komt weer helemaal terug. Ouderwets wordt weer ontzettend modern binnenkort.

KIM OOSTERHUIS:

Ja ja.

STEF BAAS:

Dus beginnen vanuit het donker, voice over, en dan zie je dus die schrijver in dat café, met iemand anders-

KIM OOSTERHUIS:

Een actrice.

STEF BAAS:

Ik weet het nog niet precies.

KIM OOSTERHUIS:

Ik doe maar een gooi hè.

STEF BAAS:

Zoiets groeit, daar moet je niet te hard op drukken.

KIM OOSTERHUIS:

Het heeft potentie hoor, dat begin. Het gaat echt ergens naartoe, dat voel je gewoon.

STEF BAAS:

Dat vind jij ook hè.

KIM OOSTERHUIS:

Nee, ik zie het helemaal voor me.

STEF BAAS:

God Kim, jij bent iemand voor grote rollen.

KIM OOSTERHUIS:

Dat is nou leuk dat je dat zegt Stef-

STEF BAAS:

Je moet er direct mee stoppen, televisie. Je moet jou ten voeten uit zien, levensgroot.

KIM OOSTERHUIS:

Ik heb zelf ook het idee dat ik op toneel pas echt tot mijn recht kom.

STEF BAAS:

Je moet jou kunnen aanraken, vastpakken. En het is zo'n rotwereld Kim, televisie.

KIM OOSTERHUIS:

Dat is toch overal het zelfde.

STEF BAAS:

Oké. Je hebt gelijk. Maar ik heb zo mijn eigen ethiek. Eerlijkheid en respect, dat is voor mij heel belangrijk.

KIM OOSTERHUIS:

God wat ben jij dom Stef.

STEF BAAS:

Nee, serieus. Als je niet meer eerlijk kan zijn dan houdt het op.

KIM OOSTERHUIS:

Ik vond het vreselijk wat je daarnet voorlas.

STEF BAAS:

Sorry?

KIM OOSTERHUIS:

Dat krijg je dan hè, als je wilt dat ik eerlijk ben.

STEF BAAS:

Ja ja. Nee weet je wat het is Kim. Ik heb er niets mee te maken, het gedoe in cafés. Ik ben onafhankelijk, ze hebben mij nodig, de regisseurs, de producenten. Er zijn zo weinig schrijvers weet je.

KIM OOSTERHUIS:

Er zijn een heleboel schrijvers.

STEF BAAS:

Oké. Er zijn een heleboel schrijvers, er zijn veel te veel schrijvers. Maar er zijn zo weinig goede schrijvers.

KIM OOSTERHUIS:

En jij vind jezelf wel een aardige schrijver.

STEF BAAS:

Ik wil mezelf niet op de borst kloppen maar ik ben een goede schrijver.

KIM OOSTERHUIS:

Ik wil niet lullig doen, maar je lijkt me meer een middelmatig schrijver.

STEF BAAS:

Waar haal je dat vandaan.

KIM OOSTERHUIS:

Sorry, maar zo zie je er uit, ik kan er niets aan doen.

STEF BAAS:

Als ik een middelmatig schrijver zou zijn geweest was ik toch al lang geen schrijver meer.

KIM OOSTERHUIS:

Dan ben ik bang dat je al lang geen schrijver meer bent Stef.

STEF BAAS:

Onzin. Ik ga geen dingen doen waar ik niet minstens de top mee kan bereiken. Minstens. Dus het feit dat ik nog steeds schrijf bewijst dat ik een goede schrijver ben.

KIM OOSTERHUIS:

Nee, da's logisch.

STEF BAAS:

Dat geldt voor jou net zo goed toch. Jij wilt toch ook bij die top, ik bedoel zou je anders nog spelen als je wist dat je nooit de top-

KIM OOSTERHUIS:

Nee, de top is voor mij het minste Stef-

STEF BAAS:

Nou zeg je het zelf hoor je dat.

KIM OOSTERHUIS:

Als jij wilt dat ik eerlijk ben.

STEF BAAS:

Maar je hebt zo verschrikkelijk weinig interessante vrouwenrollen hè.

KIM OOSTERHUIS:
Omdat de meeste schrijvers dus mannen zijn.

STEF BAAS:
Ho.

KIM OOSTERHUIS:
Het is voor een man nou eenmaal moeilijker zich te verplaatsen in een vrouw.

STEF BAAS:
Daar heb ik dus helemaal geen last van.

KIM OOSTERHUIS:
Dan ben je echt een uitzondering.

STEF BAAS:
Ik ben een echte vrouwenman.

KIM OOSTERHUIS:
(moet heel hard lachen)

STEF BAAS:
Nee serieus. Ik kan me prima inleven in een vrouw. Ik heb er een neus voor min of meer. En ik weet precies wat jij wilt Kim. Ik ruik waar jij op uit bent. *(snuift)* Zeg het maar Kim. Wat wil je van me, zeg het maar, zeg het maar gewoon.

(pauze)

STEF BAAS:
(moet heel hard lachen) Kom op Kim. Ik meen dat niet hè. Moet je dat gezicht zien. Het was een grapje Kim.

KIM OOSTERHUIS:
Je weet dat het geen grapje was.

STEF BAAS:
Zoiets zeg je toch niet als je iemand nog maar pas hebt ontmoet.

KIM OOSTERHUIS:
Ik weet niet wat je dan allemaal zegt, maar dit was geen grapje.

STEF BAAS:
Oké, dan was het geen grapje, wat maakt het uit. *(hij neemt een slok)*

KIM OOSTERHUIS:
Ik kijk dwars door je heen Stef.

STEF BAAS:
Ja ja ha ha, Weet je wat jij bent-

KIM OOSTERHUIS:

Jij hebt totaal geen mensenkennis-

STEF BAAS:

Jij bent echt zo'n echt zo'n- Ik sta juist bekend om mijn mensenkennis. Stef Baas legt in zijn stukken op een nietsontziende wijze de mechanismen tussen mensen bloot, hij fileert onze samenleving tot op het bot.

KIM OOSTERHUIS:

Hebben ze dat over jou geschreven.

STEF BAAS:

Stef Baas, een genadeloze deconstructivist-

KIM OOSTERHUIS:

Deconstructivist?

STEF BAAS:

Die op een onverbiddelijke manier de poten onder onze stoelen vandaan zaagt, ieder fundament met een betonboor te lijf gaat-

KIM OOSTERHUIS:

Waar halen ze het vandaan.

STEF BAAS:

Zodat we aan het eind van de avond enkel nog met open mond naar de rokende puinhopen staren. En terwijl we het gruis van onze kleren schudden stappen we schuchter de nachtelijke stad in, die na het zien van de stukken van Baas nooit meer zo vertrouwd zal zijn als eerst.

KIM OOSTERHUIS:

God wat een onzin.

STEF BAAS:

Je moet bij mij niet aankomen dat ik geen mensenkennis heb.

KIM OOSTERHUIS:

Wat zou je voor mij schrijven-

STEF BAAS:

Precies. Dat bedoel ik.

KIM OOSTERHUIS:

Stel dat je wat voor mij zou mogen schrijven.

STEF BAAS:

Dat ik wat voor jou zou mógen-

KIM OOSTERHUIS:

Stel dat.

STEF BAAS:
Jij bent echt leuk zeg.

KIM OOSTERHUIS:
Kom op Stef.

STEF BAAS:
Je bedoelt dat ik nu-

KIM OOSTERHUIS:
Zo'n ingewikkelde vraag stel ik toch niet. Wat zou je voor me schrijven als dat mocht.

STEF BAAS:
Ha ha. Jij bent echt vreselijk leuk weet je dat.

KIM OOSTERHUIS:
Kom op, laat eens zien wat je waard bent.

STEF BAAS:
Twee mensen die elkaar ontmoeten.

KIM OOSTERHUIS:
Originele invalshoek.

STEF BAAS:
Jij dus en een ander.

KIM OOSTERHUIS:
Heel onverwacht ook.

STEF BAAS:
En dan de vonk. Je weet wel, de vonk die overspringt.

KIM OOSTERHUIS:
De vonk?

STEF BAAS:
Liefde, passie, meedogenloze liefde.

KIM OOSTERHUIS:
Ik vind het nu al waanzinnig.

STEF BAAS:
Meen je dat nou.

KIM OOSTERHUIS:
Als jij wilt dat ik eerlijk-

STEF BAAS:

Ik heb het idee dat je me constant voor de gek zit te houden.

KIM OOSTERHUIS:

Kom op. Ik neem je juist veel te serieus. Kom op. De vonk, en verder?

SCHRIJVER:

In één keer pats weet je wel.

KIM OOSTERHUIS:

Meesterlijk.

STEF BAAS:

Godverdomme Kim. Ik krijg er opeens weer zin in. Nu ik zo met jou- Luister Kim Oosterhuis. Wat ik net voorlas, dit hier, dat gaat over mij-

KIM OOSTERHUIS:

(tegelijk met Stef) Dat gaat over jou.

STEF BAAS:

Het is allemaal autobiografisch, maar dat wist je natuurlijk al lang.

KIM OOSTERHUIS:

Welnee, ik kijk er van op.

STEF BAAS:

Ik zat volledig vast Kim.

KIM OOSTERHUIS:

Echt een verassing Stef.

STEF BAAS:

Serieus. Ik kreeg geen woord op papier, hier *(zwaait met de tekst die hij net heeft voorgelezen)* Heb ik dagen over gedaan. En plotseling stap jij mijn leven binnen en begint het mij opeens te dagen. Ik wil met je naar bed Kim. Dat heb ik niet gezegd hè.

KIM OOSTERHUIS:

Dus die vrouw die gaat eraan kapot.

STEF BAAS:

Momentje-

KIM OOSTERHUIS:

Dat is drama.

STEF BAAS:

Oké, oké. Maar let op, ze komt er overheen. Overwint dat grote emotionele verdriet, een meedogenloos verdriet moet dat worden. Dat je de emotie voelt.

KIM OOSTERHUIS:

Moet ook op het affiche. Voel de emotie.

STEF BAAS:

Met grote letters. Snikken in het donker. Dat willen de mensen toch. Ach man. We hebben iets in handen voel je. Gebaseerd op de werkelijkheid. Want jij speelt gewoon jezelf-

KIM OOSTERHUIS:

Wacht even-

STEF BAAS:

Waarom zou je je anders voordoen als je van jezelf al geweldig bent. Dat maakt het extra onontkoombaar. Dat ze weten, die vrouw heeft dat letterlijk meegemaakt. Die heeft letterlijk met die man in dat café gezeten-

KIM OOSTERHUIS:

Welke man.

STEF BAAS:

Met mij.

KIM OOSTERHUIS:

Ik zit nu toch met jou in het café.

STEF BAAS:

Dat bedoel ik. Niets plotje, verhaallijntje. Kinderachtig gedoe. Gewoon de werkelijkheid rechsreeks op het toneel.

KIM OOSTERHUIS:

Ik heb nou niet het idee dat dit-

STEF BAAS:

Juist wel Kim. Zo gaat het, zoals het nu gaat. Voel je dat we midden in ons drama zitten momenteel.

KIM OOSTERHUIS:

Het komt opeens allemaal wel erg dichtbij Stef.

STEF BAAS:

Dit is de openingsscène van mijn nieuwe stuk. Zie je dat enorme perspectief. Dit hier. En alles wat er komen gaat. Ons nieuwe stuk snap je. Ons kindje Kim.

KIM OOSTERHUIS:

Stef-

STEF BAAS:

Zo pas verwekt en nu al geboren. Een epos over de Moderne tijd. En we noemen het SHOW. Met een engelse titel, altijd goed, voor de internationale markt, je moet een beetje vooruit denken, dingen klaarleggen en vooral niet te bescheiden zijn. Let op Kim.

Ik laat me helemaal gaan zo direct. Puur voor de goede zaak. Laat ik me zo helemaal gaan.

SCENE 3 IN DE AUTO VAN DE JIM VAN DER VAART

JIM VAN DER VAART:

Ik wist niet dat het nog bestond, liften.

BERKHOF:

Komt weer helemaal terug.

JIM VAN DER VAART:

Dat je daar gaat staan, op die plek-

BERKHOF:

Ik was met de auto, die stond een stukje verderop-

JIM VAN DER VAART:

Was die Mazda van jou.

BERKHOF:

Hij hield er ineens mee op.

JIM VAN DER VAART:

Moet je ook geen Mazda nemen.

BERKHOF:

Het is een auto van de zaak.

JIM VAN DER VAART:

Fijne zaak zal dat zijn.

BERKHOF:

Hij heeft een tijdje stil gestaan, vandaar.

(pauze)

JIM VAN DER VAART:

Waar moet je naar toe?

BERKHOF:

Hilversum.

JIM VAN DER VAART:

Ik ook.

(pauze)

BERKHOF:

Jij bent toch Jim van der Vaart.

JIM VAN DER VAART:

Klopt.

BERKHOF:
Heb je opnames vandaag.

JIM VAN DER VAART:
Het is vanavond weer eens finale.

BERKHOF:
Hoeveel kunnen ze winnen.

JIM VAN DER VAART:
Iets van drie vier miljoen geloof ik.

BERKHOF:
Ongelofelijk. En wat moeten ze daarvoor doen.

JIM VAN DER VAART:
Overtuigend zichzelf spelen meer niet.

BERKHOF:
Wat zijn het voor types dit keer.

JIM VAN DER VAART:
Dat is moeilijk te zeggen. Ze hebben een complete verandering van persoonlijkheid gekregen. Niet alleen uiterlijk hè, ook met therapie en counseling en de hele troep. Een nieuwe baan, een nieuw huis, een compleet nieuw leven. Hij is nu fotomodel en zij is zangeres.

BERKHOF:
Bizar.

JIM VAN DER VAART:
We geven die kandidaten een echte kans hè.

BERKHOF:
Ja ja.

JIM VAN DER VAART:
Wat ze aan een mens kunnen veranderen, onvoorstelbaar. Ze hebben Bas tien centimeter opgerekt, hij is zijn accent kwijt. En Jacqueline heet nu Jacky, ze heeft een compleet nieuw gezicht, andere kin, andere neus, haar wenkbrauwen staan nu altijd op vrolijk, nieuwe gaderobe, nieuwe coupe. Ze heeft een cd opgenomen, ze had een bereik van niks, maar daar componeren zo een heel oeuvre omheen. Bas stond vorige maand op de voorpagina van de Esquire en dat nummer van Jacqueline kwam direct binnen op nummer een van de top zoveel. En als deze twee mensen die van zichzelf helemaal niks konden vanavond de indruk maken dat ze het leven kunnen leiden dat we voor ze hebben bedacht krijgen ze de kans, dan kunnen ze dat leven ook daadwerkelijk krijgen.

BERKHOF:
Geloof je dat echt.

JIM VAN DER VAART:
Als de mensen het maar geloven.

BERKHOF:
Het kan toch nooit goed gaan.

JIM VAN DER VAART:
Het gaat ook nooit goed, binnen een jaar weet niemand meer wie ze zijn. En de meesten weten het dan zelf ook niet meer, dat worden vaak hele schrijnende gevallen.

BERKHOF:
Maar kan je die mensen zoiets aandoen.

JIM VAN DER VAART:
Ze willen het zelf. Ze staan er voor in de rij. Het is hun leven, het zijn volwassen mensen.

BERKHOF:
En hoe houd jij dit vol.

JIM VAN DER VAART:
Hoe bedoel je.

BERKHOF:
Sorry. Vind je het vervelend dat ik zo veel vraag.

JIM VAN DER VAART:
Welnee.

BERKHOF:
Ik ben gewoon benieuwd. Ik zit niet iedere dag met Jim van der Vaart in de auto.

JIM VAN DER VAART:
Wil je een dropje.

BERKHOF:
(neemt een dropje) Dank je. (pauze)

BERKHOF:
Maar hoe houdt je het vol Jim.

JIM VAN DER VAART:
Je moet er niet te veel bij nadenken.

BERKHOF:
Maar als je zo afgeeft op die kandidaten-

JIM VAN DER VAART:

Je zou eens een dagje met ze op moeten trekken. Dat soort types brengt niets tot stand, voegt niets toe en heeft geen enkel nut.

BERKHOF:

Terwijl jijzelf in wezen niets van hen verschilt. De status die jij hebt staat in geen enkele verhouding met het werk dat je doet.

JIM VAN DER VAART:

Dat volg ik niet.

BERKHOF:

Wat breng jij tot stand. Wat voeg je toe, wat is het nut-

JIM VAN DER VAART:

Het is amusement. Er kijken miljoenen mensen naar, er is een markt voor.

BERKHOF:

En dat is genoeg wat jou betreft.

JIM VAN DER VAART:

Tot ik genoeg verdiend heb om het niet meer te hoeven doen.

BERKHOF:

Ja ja. *(pauze)* Als jij daar tevreden mee kan zijn.

JIM VAN DER VAART:

Ik ben daar heel tevreden mee.

BERKHOF:

Dan is het toch goed zo.

JIM VAN DER VAART:

Hoor je me klagen?

(pauze)

JIM VAN DER VAART:

En wat doe jij voor interessants.

BERKHOF:

Jurgen G. J. Berkhof, zegt je dat nog iets.

JIM VAN DER VAART:

Verdomd. Inspecteur Berkhof. Ik denk de hele tijd al ik ken die stem. Natuurlijk ken ik die. God, wat een programma was dat, we keken vroeger altijd met z'n allen, iedere vrijdagavond-

BERKHOF:
Van zeven tot acht-

JIM VAN DER VAART:
Lost inspecteur Jurgen G. J. Berkhof weer een hopeloze zaak op, hoe lang is dat geleden-

BERKHOF:
Vijf jaar geleden was de laatste, we hebben vijftig jaar uitzendingen gedaan. Op zijn zevenenvijftigste gaat Berkhof met pensioen en dat was het.

JIM VAN DER VAART:
Ongelofelijk.

BERKHOF:
Tja.

JIM VAN DER VAART:
En nu.

BERKHOF:
Wat.

JIM VAN DER VAART:
Hoe kom je je tijd door.

BERKHOF:
Ik laat de zaken een beetje op me af komen, zo heb ik dat altijd gedaan. Alert blijven, goed om je heen kijken en de juiste vragen stellen, dan kom je een heel eind.

JIM VAN DER VAART:
Ja ja.

(pauze)

BERKHOF:
Wat deed je daarnet op die parkeerplaats Jim.

JIM VAN DER VAART:
(lacht) Zo zou Berkhof dat zeggen ja, geweldig, zo tussen neus en lippen door, god, je bent echt niets veranderd.

BERKHOF:
Wat deed je op die parkeerplaats daarnet.

JIM VAN DER VAART:
Hoe bedoel je.

BERKHOF:
De parkeerplaats waar mijn Mazda stond.

JIM VAN DER VAART:

Ik stop daar altijd onderweg, even een sigaret roken, mijn vrouw wil niet dat ik in de auto rook, vandaar. (*pauze, lachend*) Bent u iets op het spoor inspecteur Berkhof-

BERKHOF:

Ik zag je om mijn Mazda heenlopen.

JIM VAN DER VAART:

Ik vond het zo vreemd, een lege auto.

BERKHOF:

Je voelde of het portier open was.

JIM VAN DER VAART:

Deed ik dat.

BERKHOF:

Het is een beruchte plek hoor, die parkeerplaats.

JIM VAN DER VAART:

Is dat zo.

BERKHOF:

Een heel bekende ontmoetingsplek.

JIM VAN DER VAART:

O.

BERKHOF:

Ik zag je uitstappen, ik dacht verrek, daar heb je Jim van der Vaart, wat doet die hier.

JIM VAN DER VAART:

Ja ja.

BERKHOF:

Ik dacht die duikt zo de struiken in, op avontuur, nieuwe mensen ontmoeten, je weet wel-

JIM VAN DER VAART:

Waar zie je me voor aan.

BERKHOF:

Voor waar het op lijkt.

JIM VAN DER VAART:

En wat deed jij dan op die parkeerplaats.

BERKHOF:

Een opname van je maken. (*houdt zijn camera omhoog, maakt een opname van Jim van der Vaart*) Let op de weg Jim.

JIM VAN DER VAART:

Je kan me niet zonder toestemming filmen.

BERKHOF:

Dat begrijp ik niet.

JIM VAN DER VAART:

Je hebt het recht niet-

BERKHOF:

Ik doe niets wat jij niet wilt Jim.

JIM VAN DER VAART:

Doe die camera dan uit godverdomme. Doe uit godverdomme!

BERKHOF:

Wat een paniek van der Vaart. (*drukt hem uit, haalt het bandje eruit, geeft het aan Jim van der Vaart*) Een beetje vertrouwen alsjeblieft.

JIM VAN DER VAART:

Bij de eerste de beste gelegenheid zet ik je eruit.

BERKHOF:

Luister Jim. Ik doe ook ook maar wat. Zo heb ik het altijd gedaan. Maar je kunt er wel van uit gaan dat ik niet voor niets bij jou in de auto terecht kom. Berkhof komt nooit ergens zo maar terecht. Als die bij je instapt loop je gevaar. Of je bent iets van plan.

JIM VAN DER VAART:

Ik ben helemaal niets van plan.

BERKHOF:

Dan kan het niet anders dan dat je gevaar loopt.

SCENE 4 DE FINALE

STEF BAAS:
En jongens, hoe gaat ie?

BAS:
Mwhaah-

JIM VAN DER VAART:
Problems?

BAS:
Nee grapje grapje, het gaat te gek.

JIM VAN DER VAART:
Dat dacht ik.

BAS:
Zeker weten.

JACQUELINE:
We gaan er voor.

BAS:
Sigaretje na de sex, zoiets-

JACQUELINE:
(moet heel hard lachen)

BAS:
We zijn er helemaal klaar voor Jim.

JIM VAN DER VAART:
Je weet wat er van je verwacht wordt.

JACQUELINE:
We blijven gewoon altijd onszelf.

BAS:
Dus dat is al geen probleem.

JIM VAN DER VAART:
Oké-

BAS:
(slaat zijn arm om Jacqueline heen) Echt een moordwif serieus.

JACQUELINE:
(tegen Jim van der Vaart) Jezus. Begin ik nog te janken ook.

BAS:
Ze staat echt te janken Jim.

JACQUELINE:
Jezus man. Inzoomen met die hap.

BAS:
Mag allemaal best.

JACQUELINE:
Ik heb ook gevoel.

BAS:
Goed dat je het laat zien.

JACQUELINE:
Je staat toch onder spanning hier.

BAS:
Oké.

JACQUELINE:
(moet nog harder huilen) Het gaat alweer, alles komt opeens helemaal boven hè.

BAS:
Ze is gewoon een moordwif Jim. Het gaat alweer beter hè.

JACQUELINE:
Je bent gewoon een lekker ding.

BAS:
Ik hou van deze vrouw Jim.

JACQUELINE:
We zijn een wereld-stel.

BAS:
Deze vrouw Jim, en meer zeg ik niet. Thuis, op vakantie, overal altijd en eeuwig-

JACQUELINE:
We doen gewoon precies waar we zin in hebben. Dat is de uitdaging in het leven hè.

BAS:
Ik zag haar en vanaf dat moment was het pats en we hebben ons geen moment meer verveeld.

JACQUELINE:
Daarvoor verveelde ik me zo vaak.

BAS:

Och hou op. Maar nu vervelen we ons geen moment meer. Je verandert hè, door elkaar. Ik was vroeger nogal agressief.

JACQUELINE:

Bas-

BAS:

Dat mag Jim best weten. En zij was heel onzeker over haar uiterlijk.

JACQUELINE:

Ik-

BAS:

Wat grote onzin is, dat ben je met me eens hè Jim. Dat heb ik ook direct tegen haar gezegd. Wat lul je nou godverdomme de hele tijd over dat je zo lelijk bent.

JACQUELINE:

Maar wat er zich allemaal in je vastzet Jim.

BAS:

God wat een onzin. Ik ga toch niet met een lelijke vrouw- Onzin heb ik gezegd.

JACQUELINE:

Al die ideeën. Ook door wat je leest.

BAS:

Onzin. Ook wat je leest. Allemaal onzin.

JACQUELINE:

Dat is zo waar hè. Wij hebben geen geheimen. Wij weten alles van elkaar.

BAS:

En anders zou ik het direct vertellen. Als je maar praat Jim.

JACQUELINE:

Wat moet je anders.

BAS:

Scheelt zo'n hoop. Alles uitspreken en er ontstaat geen spanning. Het is net als met een ballon hè. Of met een wiel, een band, ik bedoel, als er maar lucht in zit eh-

JIM VAN DER VAART:

God wat een onzin.

BAS:

Is het ook Jim, je zegt maar wat, zo gaat dat.

JACQUELINE:

Misschien is het waar, misschien weer net zo goed niet, we zeggen maar wat Jim. Ik weet het ook niet hoor-

BAS:

Als Jim het maar weet toch.

JACQUELINE:

Als jij het maar weet Jim.

(pauze)

BAS:

Of wat anders bijvoorbeeld. Nog dertig jaar en dan mag ik met pensioen bijvoorbeeld. Dat zit ik dus echt uit te rekenen. Godverdomme. Zo zit dan dus je leven in elkaar. Nog dertig jaar aan een stuk door iedere dag en dan kan je misschien met pensioen, misschien hè, zo is het ook nog eens, misschien- Ik rijd nu door het land hè. De hele dag in de auto. Ik ben vertegenwoordiger in kantoormeubilair. Zegt me helemaal niets, kantoormeubilair. Geen idee waarom ik dit nu allemaal zeg Jim.

JACQUELINE:

Tenzij we vanavond winnen.

BAS:

Precies. Daar gaat het om. Tenzij we vanavond winnen.

JACQUELINE:

Dan neemt hij morgen direct ontslag.

BAS:

Ik bel direct vanavond op en morgen koop ik een slagerij. Eerlijk waar.

JACQUELINE:

Hij was liever slager geweest. Maar eigenlijk ben je dus fotomodel.

BAS:

Oké. Maar mijn vader was slager. Een geweldig beroep. Dus als we vanavond winnen- Zeg ik direct mijn baan op.

JACQUELINE:

En dan word hij fotomodel en ik ben dus zangeres.

BAS:

Snap je Jim, snap je een beetje het probleem. *(pauze)* Het is geen probleem natuurlijk. Het is meer een toestand. Snap je de hele toestand. Ik moet eruit Jim. Een slagerij is het mooiste wat er is.

JACQUELINE:

Maar je wordt natuurlijk fotomodel.

BAS:
Ook dat. Wie zegt dat je niet net zo goed allebij-

JIM VAN DER VAART:
Even jongens.

BAS:
Niks aan de hand Jim. Alles oké hier. Cool.

JIM VAN DER VAART:
Houd nou even je mond Bas.

BAS:
Alles oké hier. Cool.

JACQUELINE:
(*heel boos*) Houd nou toch je mond.

BAS:
Chill.

JACQUELINE:
Hij zegt maar wat Jim.

(*pauze*)

JIM VAN DER VAART:
Weet je-

BAS:
Ja ja , nee-

JIM VAN DER VAART:
Toen jullie zostraks de studio binnenstapten schrok ik.

BAS:
(*lachend*) Ja ja, ja ja.

JIM VAN DER VAART:
Wat zien die mensen eruit dacht ik.

BAS:
We zijn gewoon altijd onszelf dus. Zeker nu hè, na de hele metamorfose-

JACQUELINE:
En we waren ook vreselijk nerveus Jim.

BAS:
Zo zijn we gewoon.

JIM VAN DER VAART:
En dat zijn jullie nog hè.

JACQUELINE:
Dat zijn we nog steeds inderdaad.

BAS:
We zijn gewoon altijd onszelf Jim, dat zeg ik in ieder geval.

JACQUELINE:
Het is waarschijnlijk het idee dat alles nu in duizenden huiskamers te zien is.

JIM VAN DER VAART:
Zeg maar gerust miljoenen.

JACQUELINE:
Precies. In miljoenen huiskamers. En ik ben nog maar pas zangeres, dan ben je die aandacht nog niet echt gewend.

BAS:
Niks aan de hand Jim.

JACQUELINE:
Ik heb het gevoel dat ik niets fout mag doen.

BAS:
Ook als fotomodel zijnde-

JIM VAN DER VAART:
Wat zou er dan fout kunnen gaan.

BAS:
Wat zijn dat nou voor vragen, wat is dat nou een vraag.

JIM VAN DER VAART:
Ik ben enkel benieuwd-

BAS:
Ben je nou al begonnen, hoort dit erbij? Jim!

JIM VAN DER VAART:
Wat bedoel je.

BAS:
Telt dit mee, dit antwoord, of is dit een inleiding.

JIM VAN DER VAART:
Wat maakt het uit.

BAS:

Godverdomme. Jij beseft niet wat er voor ons op het spel staat. Jij staat daar met zo'n kaartje. Jij leest gewoon de vraag op, maar wij moeten het juiste antwoord weten Jim, als het tenminste een vraag is. Maar als alles een vraag kan zijn of zomaar een gesprek dan houdt het op.

JACQUELINE:

Bas.

BAS:

Dan houdt het gewoon op Jim. Godverdomme. Dit hier gaat wel over ons hele leven. Voor jou is dit een van de avonden.

JACQUELINE:

Hij bedoelt jij bent dit gewend.

JIM VAN DER VAART:

Dit went nooit Marijke.

JACQUELINE:

Jacqueline-

JIM VAN DER VAART:

Wat zeg ik dan.

JACQUELINE:

Jij zei Marijke. Zo heette ik voordat ik Jacqueline werd, ik bedoel voor de metamorfose-

BAS:

Het gaat om de vragen Jim. Je geeft een verkeerd antwoord en dat is het, dan kun je door waar je even gestopt was. Ik zou daar mijn leven lang spijt van hebben. Of als zij iets fout zegt. Ik maak haar af, daar ben ik heel eerlijk in.

JACQUELINE:

Hij maakt me helemaal af, zeker weten.

BAS:

Ik bedoel dat niet zo. Maar het gaat hier wel over toekomst. Godverdomme. Ben ik nou zo onduidelijk.

JACQUELINE:

Hij begrijpt het wel.

JIM VAN DER VAART:

En wat gaan we er aan doen denken jullie.

BAS:

Wat bedoel je Jim.

JIM VAN DER VAART:

Deze hele toestand. Wat gaan we er aan doen, hoe gaan we nu verder met z'n drieën.

BAS:

Jezus, Jim- *(tegen Jacqueline)* Ik weet niet waar ik aan toe ben met die man.

JACQUELINE:

Geef maar gewoon antwoord.

BAS:

Als het fout is dan hangen we.

JACQUELINE:

Hij is nog niet begonnen.

BAS:

Dat zeg jij.

JACQUELINE:

Hij zegt toch net zelf-

BAS:

Wat was de vraag Jim.

JIM VAN DER VAART:

Wat gaan we aan deze hele toestand doen.

BAS:

(denkt na) Eh- Dat weet jij beter dan wij hè.

JIM VAN DER VAART:

Maar ik heb geen idee Bas. Ik heb net zo goed geen idee.

BAS;

Jij bent de spelleider.

JIM VAN DER VAART:

Dat is me te makkelijk.

BAS:

(tegen zijn Vrouw) Hij is de spelleider.

JACQUELINE:

Jij bent de spelleider Jim.

BAS:

Godverdomme!

JIM VAN DER VAART:

Ik heb daar vandaag dus even helemaal geen zin in.

BAS:
Maar-

JACQUELINE:
(tegelijk) Bas.

JIM VAN DER VAART:
Kan je je voorstellen.

BAS:
Tuurlijk Jim.

JIM VAN DER VAART:
Luister. Mag ik even heel eerlijk tegen jullie zijn. Mag dat.

JACQUELINE:
Natuurlijk Jim.

JIM VAN DER VAART:
Dat kan dus ook heel naar uitpakken hè, als iemand ineens eerlijk gaat zijn, besef dat goed. De waarheid is niet altijd leuk hè, besef dat goed. Goed. Wat mij betreft mogen jullie kiezen. Ofwel ik ga door, ik blijf professioneel glimlachen en onbenullige vragen stellen. Dat is keuze een.

BAS:
Oké.

JIM VAN DER VAART:
Ofwel ik word even helemaal mezelf en ik zal volkomen oprecht met jullie communiceren en we zien wel waar het schip strandt.

BAS:
Wacht even Jim-

JIM VAN DER VAART:
Dus spelen we het spelletje, ga ik jullie onbenullige vragen stellen en gaan jullie nog onbenulliger antwoorden geven en ga je misschien met een kapitaal naar huis en ben je morgen fotomodel-

BAS:
Oké, oké-

JIM VAN DER VAART:
Of gaan we hier met z'n drieën zitten, gewoon als mensen tegenover elkaar, vergeten we die hele humbug van camera's en publiek en miljoenen mensen thuis en zien we wel wat er van komt.

BAS:
Ja ja.

JIM VAN DER VAART:

Wie weet ga je net zo goed met de jackpot naar huis, dan ben je morgen slager, wie weet wordt het wel een verschrikkelijk interessant uur en zeggen ze van de omroep: geef die mensen de jackpot mee, dat hebben ze verdiend. Puur om wie ze zijn hè.

(stilte)

JIM VAN DER VAART:

Snappen jullie wat ik bedoel.

(pauze)

BAS:

We spelen het spel Jim.

JIM VAN DER VAART:

Dat weten jullie zeker.

BAS:

Daar zijn we voor gekomen. We spelen het spel.

JIM VAN DER VAART:

Maar-

BAS:

We spelen het spel hè-

JACQUELINE:

We spelen het spel Jim. *(lachend)* Kom maar op!

BAS:

Precies Jim, kom maar op!

(pauze)

JIM VAN DER VAART:

Ik geloof het zo wel. *(loopt weg)*

BAS:

(richt zijn pistool op Jim) Jim!

JACQUELINE:

Hoe kom je aan dat, hoe kom je aan dat-

BAS:

Laat ons niet in de steek Jim.

JACQUELINE:

Jim staat aan onze kant Bas.

BAS:

Ik heb het tegen Jim ja.

JIM VAN DER VAART:

Bas. Rustig. Niets aan de hand -

BAS:

Hoe kun je dat nou zeggen.

JIM VAN DER VAART:

Luister-

BAS:

Kijk dan hoe ik hier sta godverdomme.

JIM VAN DER VAART:

Dat zie ik wel.

HANS:

Wat bedoel je dan met niets aan de hand.

JIM VAN DER VAART:

Ik zeg maar wat Bas.

BAS:

Je kan niet zo maar van alles zeggen Jim.

JIM VAN DER VAART:

Ik weet het.

BAS:

Maar je doet het wel de hele avond hè, je zegt maar wat.

JACQUELINE:

Bas-

BAS:

Praat er nou niet steeds doorheen godverdomme!

JACQUELINE:

Ik zeg toch niets.

BAS:

Je zei Bas.

JACQUELINE:

Oké-

BAS:
Ik ben niet gek hè. Ik heb alles nog prima door.

JIM VAN DER VAART:
Het komt allemaal goed jongen.

BAS:
Houd daar nou eens mee op!

JIM VAN DER VAART:
Niks aan de hand.

BAS:
(tegen Jacqueline) Zie je dat hij maar wat zegt.

JIM VAN DER VAART:
Het komt allemaal goed.

BAS:
Nou doe je het weer!

JIM VAN DER VAART:
Ik kan het niet helpen. Ik ben dit niet gewend.

BAS:
Dacht je dat ik hier aan gewend was.

JACQUELINE:
Bas-

BAS:
Wat heb ik nou gezegd! Waarom doe je zo raar Jim.

JIM VAN DER VAART:
Omdat ik bang ben.

BAS:
En waar ben je dan bang voor.

JIM VAN DER VAART:
Je hebt geen enkele reden op mij te schieten.

BAS:
Jij houdt je niet aan de regels!.

JIM VAN DER VAART:
Daarvoor ga je iemand niet met een pistool te lijf.

BAS:
Jij kan niet zo maar weglopen! Jij bent hier spelleider.

JIM VAN DER VAART:
Het was een geintje Hans.

BAS:
Ik kon er niet om lachen.

JIM VAN DER VAART:
Het was een heel flauw geintje.

BAS:
En wat moet ik daar mee.

JIM VAN DER VAART:
Het spijt me.

BAS:
Oké, oké. *(pauze)* En wat doen we dan nu Jim.

JIM VAN DER VAART:
Laat dat pistool zakken, ga rustig zitten en we gaan weer gewoon verder waar we waren.

BAS:
Laat dat pistool zakken, ga rustig zitten en we gaan weer gewoon verder waar we waren. *(doet dat)* Jezus. Bedankt Jim.

JIM VAN DER VAART:
Niets aan de hand Bas.

Bas:
(hij schiet plotseling)

BLACK OUT

SCENE 5 BIJ VAN BEERS OP KANTOOR

STEF BAAS:

En hij schiet zo die Jim van der Vaart neer. Live hè hij staat tegenover een man met een pistool-

KIM OOSTERHUIS:

Compleet doorgedraaid-

STEF BAAS:

Dat vind ik een verhaal.

VAN BEERS:

En hoe heette die presentator zei je.

STEF BAAS:

Jim van der Vaart

VAN BEERS:

Jim van der Vaart.

VAN BEERS:

En dat is dus echt gebeurd.

KIM OOSTERHUIS:

Heb je daar niets van meegekregen.

VAN BEERS:

Ik heb het zo vreselijk druk man, ik kom nergens aan toe.

STEF BAAS:

Het is al een paar jaar geleden,

VAN BEERS:

Toen had ik het ook vreselijk druk. Ik heb het al jaren vreselijk druk.

STEF BAAS:

Ik ook, ik schrijf drie vier stukken per jaar, ik zeg vijf zes opdrachten af.

KIM OOSTERHUIS:

En dan luistert hij nog niet eens zijn voice mail af hè-

STEF BAAS:

Daar ben ik al lang mee gestopt. Het is gekkenwerk Jack. Maar goed, dat wil ik dus laten zien, het verhaal van Jim van der Vaart, hoe zo iemand aan de oppervlakkigheid probeert te ontsnappen en daardoor overhoop wordt geschoten.

KIM OOSTERHUIS:

Dus eerst zie je hoe hij mij ontmoet, verhaallijntje een-

VAN BEERS:
Dat ga je letterlijk op toneel zetten.

STEF BAAS:
Precies.

VAN BEERS:
Ik dacht dat die ontmoeting de aanleiding voor het stuk was.

STEF BAAS:
Dat ook, maar ik zet het ook nog eens letterlijk op toneel.

KIM OOSTERHUIS:
We ontmoeten elkaar in een café, de vonk slaat over, Stef ziet het weer helemaal zitten, je weet dat hij een tijdje helemaal weg is geweest hè-

VAN BEERS:
En dan pats, introductie van der Vaart, eerst heb je geen idee wat die kwis van van der Vaart in dat stuk doet, maar daarna blijkt die scène dus onderdeel van dit gesprek: Producent Jack van Beers besluit het nieuwe stuk van Stef Baas uit te brengen.

KIM OOSTERHUIS:
En dat is dan direct weer de volgende scène.

STEF BAAS:
Geniaal hè. Heb ik heel slim Jim van der Vaart in het stuk gebracht.

VAN BEERS:
Maar wat heeft dat allemaal met elkaar te maken.

KIM OOSTERHUIS:
Jezus Jack, doe niet zo ouderwets. Wat heeft dat allemaal met elkaar te maken. Jij hebt nu een gesprek met mij en zo meteen stapt hier iemand anders binnen en raak je daarvan in de war?

VAN BEERS:
Nee maar-

KIM OOSTERHUIS:
Precies. Zo zit het leven in elkaar, na het een komt het ander-

STEF BAAS:
En vanavond lig je weer naast je vrouw.

VAN BEERS:
Of naast de jouwe.

(ze moeten alle drie heel hard lachen)

KIM OOSTERHUIS:
(*tegen Stef*) Zie je, hij begrijpt het best.

VAN BEERS:
En je wil dat verhaal van die Jim van der Vaart dus in je stuk verwerken-

STEF BAAS:
Omdat de schrijver in het stuk gefascineerd is door dat verhaal.

VAN BEERS:
En die schrijver ben je zelf.

KIM OOSTERHUIS:
Precies. Hij speelt Stef Baas. Ik speel Kim Oosterhuis.

STEF BAAS:
En jij speelt van Beers als het aan mij ligt.

VAN BEERS:
Dat denk ik toch niet.

STEF BAAS:
Kom op, dat is juist de grap.

KIM OOSTERHUIS:
Jim Van der Vaart doet het ook.

VAN BEERS:
Wat.

KIM OOSTERHUIS:
Die speelt mee.

VAN BEERS:
Ik dacht die ze die hadden doodgeschoten.

STEF BAAS:
Welnee, hij was in z'n been geraakt, niks bijzonders.

KIM OOSTERHUIS:
Hij is razend enthousiast.

JIM VAN DER VAART:
(*komt binnen*) Sorry, eh-

STEF BAAS:
O ja, Jack, ik heb hem even gevraagd langs te komen, voor de contracten enzo, we hebben het er net over Jim.

JIM VAN DER VAART:
(*geeft van Beers een hand*) Hallo.

JACK VAN BEERS:
Jij bent echt niets veranderd.

KIM OOSTERHUIS:
Jack vind het plan heel bijzonder heb ik het idee.

VAN BEERS:
Nee, heel bijzonder. Die wisseling van perspectieven, de vermenging van fictie en realiteit, dat jij dus jezelf speelt-

JIM VAN DER VAART:
Ik doe dus letterlijk die beruchte uitzending ja.

VAN BEERS:
Precies.

KIM OOSTERHUIS:
(*tegen Jim*) Ik heb toch gezegd dat jullie elkaar zouden mogen.

JIM VAN DER VAART:
Nee, eh ik-

VAN BEERS:
Jullie kenden elkaar al.

KIM OOSTERHUIS:
Ik heb Jim jarenlang geassisteerd.

JIM VAN DER VAART:
Ze was er bij hè, die beruchte uitzending.

KIM OOSTERHUIS:
Ik heb Stef over die uitzending verteld-

STEF BAAS:
Ik vond het direct een geweldig idee. Jim van der Vaart speelt zichzelf.

KIM OOSTERHUIS:
De originele kandidaten doen zelfs mee-

JIM VAN DER VAART:
Dat is helemaal eh, helemaal eh-

STEF BAAS:
Fantastisch. Dus. Hoe denk je erover.

VAN BEERS:
Wil je dat ik dat nu-

KIM OOSTERHUIS:
Liefst wel ja. We hebben Jim speciaal uit Groningen laten overkomen.

VAN BEERS:
God man, woon je tegenwoordig in Groningen.

JIM VAN DER VAART:
Ik woon op een boerderijtje. Het is voor de rust hè.

VAN BEERS:
Zeg. Willen jullie wat drinken jongens, koffie, thee, iets fris-

KIM OOSTERHUIS:
Kom op Jack, ga je het doen. Wat staat hij nou te twijfelen. *(kijkt op het horloge van Stef)*

VAN BEERS:
We doen het.

KIM OOSTERHUIS:
Natuurlijk doe je het, maar wanneer.

VAN BEERS:
Zo snel mogelijk. Dat gedoe met fictie en werkelijk wordt het helemaal heb ik het gevoel. Je zit weer eens boven op de trend Stef.

STEF BAAS:
Dat gaat vanzelf als je middenin het leven staat.

VAN BEERS:
Wat goed dat je er weer helemaal bovenop bent.

STEF BAAS:
Goed hè. Ik zat echt diep hoor, ik ben drie vier maanden helemaal weg geweest, daar heb ik ook geen herinnering meer aan. Het enige dat ik nog weet is dat ik iedere avond 4 rondjes door het centrum moest lopen, puur om rustig te worden.

VAN BEERS:
Maar wat was dat nou joh, hoe kon dat nou zo.

STEF BAAS:
Alles was leeg snap je. Hol. Ik zag nergens meer de zin van in. Vreselijke tijd. En toen kwam ik haar tegen Jack.

VAN BEERS:
Dat wil nog wel eens helpen ja.

KIM OOSTERHUIS:
Maak je geen illusies van Beers.

VAN BEERS:
Hoe bedoel je.

KIM OOSTERHUIS:
(*spreekt hem na*) Hoe bedoel je.

JIM VAN DER VAART:
Ik was alleen benieuwd wat ik naast die scène van die kwis verder nog te doen zou krijgen.

STEF BAAS:
Dat komt allemaal goed, dat moet groeien snap je. Zo'n stuk evolueert vanzelf, je moet het enkel heel voorzichtig opschrijven, heel geduldig snap je.

KIM OOSTERHUIS:
Echt te gek dat je mee wilt doen Jim, Jack is er ook heel blij mee hè Jack.

SCENE 6 OP HET KANTOOR VAN BERKHOF

De Vliet zit aan zijn bureau, zoekt in zijn bureaula, haalt er een aantal foto's uit, bekijkt ze, ondertussen is Berkhof binnengekomen.

DE VLIET:
(schrikt) Jezus Berkhof *(bergt snel de foto's op)*

BERKHOF:
Slecht geweten de Vliet.

DE VLIET:
Wat doet u hier.

BERKHOF:
Jij zit aan mijn bureau de Vliet.

DE VLIET:
Dat is tegenwoordig-

BERKHOF:
Wat?

DE VLIET:
God, Berkhof, ik schrik me helemaal-

BERKHOF:
Waar is Peters.

DE VLIET:
Peters zit nu ergens anders.

BERKHOF:
Zo zo. En jij zit tegenwoordig dus hier-

DE VLIET:
En ik zit tegenwoordig dus hier, ja ja, maar hoe weet u eh-

BERKHOF:
Jij bent immers altijd de man met het mooiste bureau.

DE VLIET:
Ha ha, ja ja. Goed u weer eens te zien Berkhof.

PETERS:
(komt binnen) De Vliet-

DE VLIET:
(schrikt) Je zou tenminste even kunnen kloppen Peters.

PETERS;

Sorry de Vliet. Ik heb mijn hand verstuikt, ik mag absoluut niet kloppen van de dokter.

DE VLIET:

Daar heb ik nog nooit van gehoord.

PETERS:

De dokter had het ook nog niet eerder meegemaakt. (*ziet Berkhof*) Goddomme, Berkhof-

BERKHOF:

Dag meneer Peters-

PETERS:

(*geeft hem een hand*) Man dat is lang geleden.

BERKHOF:

Pas op met je hand.

PETERS:

Ik heb het enkel met kloppen, heel vreemd. Wat kom je doen.

BERKHOF:

Ik ben gebeld voor een klus. Het draait om het bureau van de Vliet.

DE VLIET:

Ja ja, leuk Berkhof.

PETERS:

(*lacht*) En?

BERKHOF:

Ik ben al het een en ander op het spoor.

DE VLIET:

Ja ja, ja ja. (*kijkt op zijn horloge*) Ik ben even eh, even- (*hij maakt een vaag gebaar, gaat af*)

BERKHOF:

(*imiteert het gebaar*) Even eh, even?

DE VLIET:

Ik ben direct weer terug. (*af*)

BERKHOF:

Dat blijft toch een fluiem die man. Sinds wanneer draagt hij een stropdas?

PETERS:

Hij is tegenwoordig de persoonlijke assistent van de Graaf.

BERKHOF:
(*vol ongeloof*) De Vliet!

PETERS:
De Vliet ja.

BERKHOF:
Die man kan niks!

PETERS:
De Graaf wil het liefst alles zelf doen, vandaar. (*neemt het pakketje foto's aan dat Berkhof net uit de prullenmand heeft gevist*) Wat is dat? Jezus-

BERKHOF:
Vind ik net in het bureau van de Vliet.

PETERS:
Gadverdamme, de Vliet heeft toch niets met dat soort zaken te maken. Ben je daarvoor gebeld-

BERKHOF:
Welnee. Die kom ik per ongeluk tegen. (*biedt Peters een sigaret aan*) Maar per ongeluk is nooit toevallig, dat weet je. Eens even kijken-

PETERS:
Ehm, er mag hier niet meer gerookt worden Jurgen.

BERKHOF:
Als ik niet rook kan ik niet denken.

PETERS:
Er wordt erg moeilijk over gedaan tegenwoordig.

DE GRAAF:
(*komt binnen met gespreide armen*) Berkhof! Jezus wat is het hier benauwd. God Berkhof. Kwam je weer eens langs. Echt hartstikke- (*ze hoest*) Sorry Berkhof, maar ik moet je toch echt dringend verzoeken om je sigaret-

BERKHOF:
Ik begriep het de Graaf, geen enkel probleem.

DE GRAAF:
Zeg. De Vliet vertelt me net-

BERKHOF:
De Vliet is jouw assistent hoor ik net.

DE VLIET:
Ja ja-

DE GRAAF:
Wacht nou even de Vliet-

BERKHOF:
Ik ben hier voor een klus ja.

DE GRAAF:
Door wie ben je gebeld.

BERKHOF:
Iemand van het hoofdbureau-

DE GRAAF:
Ik bel direct naar het hoofdbureau, er moet ergens een misverstand eh-

DE VLIET:
(pakt de hoorn van zijn telefoon op) Zal ik misschien even-

DE GRAAF:
(iets te hard) Nee! *(vriendelijk)* Laat mij maar even gewoon even zo zelf eh- Loop je even met me mee de Vliet- *(tegen Berkhof)* Je zit aan het bureau van de Vliet Berkhof. *(af met de Vliet)*

PETERS:
Loop even mee naar mijn kamer Jurgen.

IEMAND:
(komt op met een dossier) Ah Peters, ontvoering van de Lint. Hé Berkhof, dat is lang geleden-

BERKHOF:
Vijf jaar. Minstens.

PETERS:
Nieuws?

IEMAND:
Geen enkel teken.

EDDIE:
(komt gehaast binnen) Peters. Ik zoek het dossier van- God Berkhof, ik hoorde al zoiets- *(geeft Berkhof een hand, tegen Peters)* Het dossier van de zaak De Ruiter.

PETERS:
De Ruijter, de Ruijter- *(zoekt in zijn bureauladen)*

BERKHOF:
Er is helemaal niets veranderd hè.

IEMAND:

Het is alleen maar druk op deze kamer.

PETERS:

(heeft een tijdje op zijn bureau gezocht) Dat is waar ook. Voor de zaak de Ruijter moet je bij de Graaf zijn.

EDDIE:

Die stuurt me dus daarnet naar jou.

PETERS:

Vraag maar aan de Vliet.

EDDIE:

Dat heeft toch geen zin.

PETERS:

God wat heb ik zin in koffie.

EDDIE:

Weet je zeker-

PETERS:

Ik heb niets van doen met de Ruijter- Zo gaat het de hele dag Jurgen. In de rest van het kantoor is het stil, hier is het fulltime spitsuur.

DE VLIET:

(op) Hebben jullie misschien de koffiefilters gezien. Jezus wat een drukte.

EDDIE:

Zeg, de Vliet-

DE VLIET:

Het ruikt hier naar sigaretten.

PETERS:

Ik heb Jurgen toestemming gegeven om te roken.

DE VLIET:

Wie is Jurgen.

PETERS:

Berkhof.

DE VLIET:

Jij gaat niet over het rookverbod Peters.

PETERS:

Jij ook niet de Vliet.

DE VLIET:
En waar zijn de koffiefilters.

PETERS:
Die hebben vandaag adv de Vliet, morgen zijn ze er weer.

DE VLIET:
Onzin. Morgen is het zaterdag. Zeg. Die zaak van de Ruit-

PETERS:
Eddie komt mij net vragen-

DE VLIET:
Die zaak is van mij.

EDDIE:
De Graaf stuurt mij naar Peters.

DE VLIET:
De Graaf moet jou naar mij sturen.

PETERS:
Dat heb ik Eddie gezegd, maar die zegt dat jij daar niets van weet.

DE VLIET:
(dreigend) Waar haal je dat vandaan Eddie.

PETERS:
Alsjeblijft, zeg-

EDDIE:
Het was een gokje de Vliet.

PETERS:
Zou je misschien op je eigen kamer- *(houdt de deur voor hem open)*

DE VLIET:
(woedend tegen Eddie) En waar baseer je dat soort gokjes op.

EDDIE:
Niets aan de hand de Vliet, ik loop direct met je mee-

DE VLIET:
De Graaf moet gewoon, de Graaf moet gewoon-

DE GRAAF:
(komt binnen) Wat moet ik gewoon de Vliet.

DE VLIET:
Niets, eh, het ging om-

DE GRAAF:
Zit je nou toch te roken Berkhof.

BERKHOF:
Ik druk hem net uit.

DE GRAAF:
Ik ruik het in mijn kamer. En dat is aan de andere kant van de gang hè.

BERKHOF:
Dat spijt me verschrikkelijk.

DE VLIET:
Mevrouw de Graaf-

DE GRAAF:
Je gaat niet zitten roken in zo'n kleine ruimte met zo veel mensen.

PETERS:
Jij hebt me in zo'n kleine ruimte gezet de Graaf.

DE GRAAF:
Daar gaan we het nu niet weer over hebben.

DE VLIET:
Mevrouw de Graaf-

KOFFIEJUFFROUW:
Goedemorgen meneer Peters- god wat een drukte!
Ik dacht de hele staf heeft adv, maar dan zitten ze allemaal hier, ach wat leuk meneer Berkhof-

BERKHOF:
Hallo Janine, dat ruikt ouderwets.

DE VLIET:
Mevrouw de Graaf-

DE GRAAF:
De Vliet. In godsnaam.

DE VLIET:
Het spijt me vreselijk maar-

DE GRAAF:
Ik wil even met Berkhof onder vier ogen spreken, als iedereen even de kamer uitgaat-

DE VLIET:
Nog heel even over de zaak de Ruijter-

DE GRAAF:

En dat geldt ook voor meneer de Vliet alstublieft.

DE VLIET:

Geen probleem Lettie. *(af)*

DE GRAAF:

Peters. Blijf jij er even bij, het is handig als jij ook op de hoogte bent. Oké. Berkhof.

BERKHOF:

Ik wist niet dat je Lettie heette-

DE GRAAF:

Zeg hou eens op. Ik heb daarnet met het hoofdkantoor gebeld. Ze weten daar van niets. Ik weet niet waar je het vandaan haalt, maar we hebben je hier niet nodig. Dus ik zou het op prijs stellen als je zo direct het pand verlaat en Peters verder met rust laat.

PETERS:

Berkhof zit me niet in de weg.

DE GRAAF:

Ik wil gewoon dat Berkhof hier zo snel mogelijk weg is. Goed. Dat lijkt me dus duidelijk- *(geeft Berkhof een hand)* Het ga je goed. *(af)*

BERKHOF:

Vreemd.

PETERS:

Waar ging het om, die zaak waar ze je voor hebben gebeld.

BERKHOF:

Jim van der Vaart, zegt je dat iets.

PETERS:

Jim van der Vaart, Jim van der Vaart.

BERKHOF:

Presentator.

PETERS;

O, die Jim van der Vaart. Wat zou er van die man geworden zijn.

BERKHOF:

Ik kreeg daarstraks een lift van hem.

PETERS:

Dat is toch die man die ze hebben neergeschoten.

BERKHOF:

Daar heeft hij me niets van verteld zostraks.

PETERS:

Twee drie jaar geleden, heb je dat niet meegekregen. God, Jim van der Vaart, die was ik al weer totaal vergeten. Wat doet die tegenwoordig.

BERKHOF:

Hij presenteert die Show.

PETERS:

Welnee, dat programma zijn ze direct gestopt.

BERKHOF:

Hij was op weg naar de studio. Er is vanavond finale.

PETERS:

(pakt de krant van tafel) Blijkbaar heeft die aanslag er behoorlijk bij hem ingehakt.

BERKHOF:

Weet je echt zeker dat dat programma niet meer bestaat.

PETERS:

Zeker weten. *(vouwt de krant weer dicht)* Er staat niks over op de tv pagina. Ik denk dat die van der Vaart niet helemaal eh-

BERKHOF:

Ik heb een opname van hem gemaakt op een parkeerplaats-

PETERS:

Daar moet je mee uitkijken Jurgen. Je bent officieel niet meer in dienst.

BERKHOF:

Hij liep om mijn mazda heen en hij probeerde of het portier open was, hij raakte in paniek toen ik hem van die opname vertelde. Ik zeg: het zou heel goed kunnen dat je in gevaar bent van der Vaart-

PETERS:

Waar baseer je dat op.

BERKHOF:

Puur intuïtie. Ik wordt gebeld voor die klus en het eerste dat me overkomt is dat ik bij die man in de auto terecht komt, dat is niet voor niets. Hij zegt dat hij op weg is naar een kwis, die al jaren niet meer wordt uitgezonden, blijkt nu. Ik zeg hem dat hij in gevaar is en hij vertelt me niets van die aanslag. Dat is op zijn minst vreemd.

PETERS:

Dat is vreemd Jurgen, maar-

BERKHOF:

Is die zaak inmiddels opgelost.

PETERS:

Daar viel niets aan op te lossen, ze hebben die dader zo op kunnen pakken, die loopt al weer lang vrij rond.

BERKHOF:

Is er een dossier van van der Vaart.

PETERS:

Alle dossiers staan bij de Vliet tegenwoordig.

SCENE 7 IN HET KANTOOR VAN DE VLIET

DE VLIET:

Ik ben niet corrupt Berkhof.

BERKHOF:

Maar dat weet ik toch de Vliet.

DE VLIET:

Ik doe dit omdat u corrupt bent.

BERKHOF:

Geen probleem. Ik neem je niets kwalijk.

DE VLIET:

Die foto's zijn bewijsmateriaal voor een zaak waar ik mee bezig ben-

BERKHOF:

Begrijp ik toch volkomen.

DE VLIET:

Dat begrijpt u helemaal niet. Ik heb geen zin in gedoe, dat is de enige reden waarom ik er op in ga.

BERKHOF:

Dat hoef je mij toch niet uit te leggen de Vliet.

DE VLIET:

God wat ben ik blij dat u weg bent.

BERKHOF:

Dat interesseert me totaal niet de Vliet.

DE VLIET:

(zet een grote doos op tafel)

BERKHOF:

Dat is een flink pakket voor een zaak die zo was opgelost. *(geeft de Vliet het setje foto's)*

DE VLIET:

(af)

BERKHOF:

Berg ze voortaan wat zorgvuldiger op de Vliet.

BLACK OUT

SCENE 8 HET DINER EN HOE DAT UIT DE HAND LIEP

STEF BAAS:
Proost mensen. Op SHOW

VAN BEERS:
Fantastische titel Stef.

STEF BAAS:
Dat schiet me dan zo te binnen hè, doe ik helemaal niets voor.

VAN BEERS:
Kan je overal kwijt, Engeland, Frankrijk, Duitsland.

KIM OOSTERHUIS:
België.

STEF BAAS:
(moet hard lachen) België.

KIM OOSTERHUIS:
(lacht mee) Dat is net zo goed een land toch.

STEF BAAS:
(moet nog harder lachen) België is een land. Hoor je wat ze zegt Bas.

BAS:
Ja ja. *(hij lacht mee)*

STEF BAAS:
(lachend) Waar lach je nou om Bas.

BAS:
Vanwege dat België.

STEF BAAS:
Wat is daar zo grappig aan.

BAS:
Ik weet niet. Ik lach omdat jullie lachen.

STEF BAAS:
Wij lachen helemaal niet man. *(pauze)* Lachen wij-

BAS:
Daarnet eh-

STEF BAAS:
(schiet weer in de lach) Proost mensen. Op de comeback van Jim van der Vaart.

JIM VAN DER VAART:
Ik ben er weer helemaal bovenop mensen.

STEF BAAS:
Heel goed Jim. Proost.

JIM VAN DER VAART:
Dankzij jou sta ik weer in een klap op de kaart.

VAN BEERS:
Zeg, schiet het al een beetje op Stef.

STEF BAAS:
Als het leven opschiet schiet mijn stuk vanzelf op. Het is nogal niet niks wat me overkomt. Eén: Ik ontmoet de vrouw van mijn dromen.

KIM OOSTERHUIS:
Ik verveel me rot met die man.

VAN BEERS:
Wij allemaal Kim. Schrijvers zijn zo saai.

STEF BAAS:
Twee: Ik schrijf een nieuw stuk waar de grootste producent van Nederland in is geïnteresseerd.

KIM OOSTERHUIS:
Hij is niet de grootste producent.

VAN BEERS:
Ik ben eenzesennegentig.

STEF BAAS:
In mijn stuk ben je de grootste producent van Nederland en weet je waarom. Door dit stuk word jij de grootste producent van Nederland.

KIM OOSTERHUIS:
Ik zou daar niet te vast op rekenen Jack.

STEF BAAS:
Dat kan je rustig wel doen. Godverdomme Kim. Ik voel wanneer iets succesvol is. Mijn intuïtie heeft me wat dat betreft nog nooit in de steek gelaten.

KIM OOSTERHUIS:
Dat soort dingen zegt hij de hele dag.

STEF BAAS:
Godverdomme Kim. Ik zou dit nooit doen als ik niet aan mijn kloten voelde dat we wat in handen hadden, ik doe alleen maar dingen waarin ik de top kan bereiken. De top Kim, hoor je dat, de absolute top. Dus één: Ik ontmoet de mooiste vrouw van

Nederland. Twee: De grootste producent van Nederland brengt mijn stuk uit. En drie: Ik heb een ex-televisiepersoonlijkheid in de cast waar iedereen razend benieuwd naar is.

JIM VAN DER VAART:

Ik ben er weer helemaal bovenop mensen.

STEF BAAS:

Alleen al de metamorfose van Jim . Moet je zien hoe die man erbij zit. Hoe die een paar weken geleden jouw kantoor binnenstapte en hoe hij nu rondloopt. Wat een uitstraling.

JIM VAN DER VAART:

Bedankt Jack.

KIM OOSTERHUIS:

(moet opeens heel hard lachen)

STEF BAAS:

Nee Kim, zoiets bedenk je niet, zoiets gebeurt. Als je dat kan laten zien hè-

JIM VAN DER VAART:

(staat op) Misschien is dit de juiste gelegenheid om in een klein woordje mijn dankbaarheid-

STEF BAAS:

(staat ook op) Ga zitten Jim.

JIM VAN DER VAART:

Maar-

STEF BAAS:

Zit!

JIM VAN DER VAART:

(gaat zitten)

STEF BAAS:

Dat deden ze in het interbellum, kleine woordjes van dankbaarheid, waar haal je het vandaan.

JIM VAN DER VAART:

Het leek me gewoon leuk om-

STEF BAAS:

Leuk. Leuk, dat woord heb ik al vijftig jaar niet meer gehoord. *(hij neemt een groot stuk stokbrood uit het mandje voor hem op tafel, houdt het tussen zijn tanden en gromt naar de Jim van der Vaart)*

JIM VAN DER VAART:

Hé Kim- *(steekt zijn duim op)*

KIM OOSTERHUIS:

(steekt haar duim op naar de Jim van der Vaart, moet nog harder lachen, wijst op de Jim van der Vaart) Stef.

STEF BAAS:

(steekt ook zijn duim op) Terecht hoor Jim. Helemaal mee eens. We zitten verdomme in een van de duurste restaurants van Amsterdam.

VAN BEERS:

Dit is het duurste restaurant,

KIM OOSTERHUIS:

Is dit echt het duurste restaurant?

VAN BEERS:

Duurder heb je ze niet.

STEF BAAS:

Ik snap niet waarom we dan zo lang moeten wachten.

VAN BEERS:

Dat is heel normaal in dit soort restaurants.

STEF BAAS:

Daar komt ie verdomme weer met zo'n- Hij is nu al drie keer met een mandje brood aan komen zetten.

OBBER:

En een mandje brood.

STEF BAAS:

God daar kijk ik van op zeg.

KIM OOSTERHUIS:

Dat is niet stoer Stef, schelden tegen het personeel-

STEF BAAS:

Niets erger dan je vrouw die je in het openbaar afvalt, wat jij Bas-

BAS:

Ik eh-

STEF BAAS:

Leuk dat je even meebabbelt.

Bas:

Tsja ik eh-

STEF BAAS:

Als iedereen zo zijn steentje bijdraagt heb je vanzelf opeens een geanimeerd gesprek.

OBER:

Wil er iemand misschien nog iets drinken.

STEF BAAS:

Dacht je dat we dat droge brood zo weg kregen.

KIM OOSTERHUIS:

Nee dank u wel-

DE STEF BAAS:

Hé! Dacht je dat soms.

KIM OOSTERHUIS:

Stef-

STEF BAAS:

Doe nog maar een fles van die rooie.

OBER:

Een flesje rood alstublieft.

STEF BAAS:

Ik vroeg dat aan jou dus.

OBER:

Ik had het begrepen.

STEF BAAS:

Omdat je zei alsjeblieft, een flesje rood alsjeblieft, ik dacht even dat je misschien bij mij een flesje rood wilde bestellen- Maar ik heb vanavond mijn wijnkelder niet bij me, dus dat wordt een beetje lastig. Maar even heel wat anders. Ik heb al minstens anderhalf stokbrood naar binnen gewerkt, maar ik vind het niet erg chic, zo'n mandje brood.

KIM OOSTERHUIS:

Laat die man toch met rust Stef.

STEF BAAS:

Op dit soort plekken verwacht je minstens een amuse.

KIM OOSTERHUIS:

Als hij te veel drinkt gaat hij altijd vervelend doen.

OBER:

Een flesje rood dus. *(draait zich om, af)*

STEF BAAS:

(roept hem achterna) Moet ik het even voor je op een papiertje zetten. *(tegen de anderen)* Mijn avond is al verpest. God wat een fluijm. Pure minachting. Omdat wij dit kunnen betalen en hij niet. Dankzij ons heeft hij dit baantje hè, daar denkt ie niet over

na. Als wij niet zo gek zouden zijn om voor een half maandsalaris drie mandjes stokbrood leeg te eten- Als jullie er niet bij waren geweest was ik al lang opgestapt. Dit soort pretentieuze tenten heb ik een bloedhekel aan. (*tegen van Beers*) Je geeft straks geen fooi hè.

VAN BEERS:
Maak je nou niet druk-

STEF BAAS:
Dat doe ik wel! Als ik een slecht stuk schrijf heeft niemand medelijden met me. Ze branden me af, ze dragen me met pek en veren het dorp uit, ze eisen hun geld terug aan de kassa-

KIM OOSTERHUIS:
Stef-

STEF BAAS:
En dan moet ik hier zeker zachtjes praten en rustig wachten tot ze na dik drie kwartier komen opdagen met die kut amuse omdat dat nou eenmaal gebruikelijk is in een duur restaurant? Ik heb honger godverdomme. En ik heb een hekel aan dat soort restaurantnichten.

KIM OOSTERHUIS:
Dat was geen nicht.

STEF BAAS:
Welke man wil er nou dit soort werk doen. Met z'n flesje rood. Heb je gezien wat zo'n flesje kost. Daar moet ik verdomme een dag voor werken. Een flesje rood. Flicker nou toch gauw een eind op.

VAN BEERS:
De zaak betaalt.

STEF BAAS:
En wie betaalt de zaak, als het er op aan komt, vraagteken.

KIM OOSTERHUIS:
Ik snap niet waar je je zo over opwindt.

STEF BAAS:
Flesje, ik haat dat. Flesje. (*hij moet opeens hard lachen*) Jullie dachten dat ik het meende hè. Ha ha ha, ik ga me toch niet druk maken om een restaurant, om een ober, om een flesje wijn. Ha ha ha . God waar zien jullie me voor aan. Jullie zouden je gezichten moeten zien zitten. Fantastisch materiaal dit, komt er allemaal in-

JIM VAN DER VAART:
Prima Stef.

STEF BAAS:

Dit zijn gebeurtenissen mensen. Beter kan ik het aan de schrijftafel niet bedenken.
Proost!

KIM OOSTERHUIS:
Proost! Op dat het maar snel bergafwaarts mag gaan.

STEF BAAS:
Sorry?

KIM OOSTERHUIS:
Dat is drama. Dat hoef ik jou toch niet te vertellen. Eerst lijkt alles fantastisch te gaan, dan gebeurt er iets onbenulligs dat de hele zaak aan het wankelen brengt, dan gaat het schuiven en je stort zo de afgrond in.

STEF BAAS:
We zitten niet in Amerika.

KIM OOSTERHUIS:
Toch zit er iets in.

STEF BAAS:
Hou nou toch op Kim.

KIM OOSTERHUIS:
Zonder tegenslag geen drama.

VAN BEERS:
Zes mensen in een restaurant, dat boeit niet bedoel je.

KIM OOSTERHUIS:
En meer zeg ik niet.

VAN BEERS:
Ze heeft wel een punt Stef.

STEF BAAS:
(kijkt naar van Beers) Wat wil jij nou Jack.

KIM OOSTERHUIS:
Indrukwekkend Stef.

VAN BEERS:
Ik zou bijvoorbeeld wel eens iets van een script, iets van een soort script willen zien.

STEF BAAS:
Ik houd er acuut mee op als het zo moet. *(staat op)*

JIM VAN DER VAART:
Stef, wacht nou even-

STEF BAAS:
Het heeft geen zin. We zitten niet goed bij Jack.

JIM VAN DER VAART:
Dat plan dat deugt.

STEF BAAS:
Hier Jack. Jim. Zie je dat. Godverdomme. Zo kan ik werken snap je.

JIM VAN DER VAART:
Je moet hem gewoon zijn gang laten gaan.

STEF BAAS:
Hoor je dat nou Jack. Zeg dat nog eens-

JIM VAN DER VAART:
Jack-

KIM OOSTERHUIS:
Je hebt te veel gedronken.

STEF BAAS:
Omdat je hier in het duurste restaurant van Amsterdam meer dan een uur op je eten laten wachten. Dat is de realiteit. Hoeveel schaalmpjes brood hebben ze nu al op tafel gezet.

DE KOK:
(komt op, in regenjas met een aktetas onder zijn arm)

STEF BAAS:
Sorry, kunt u me misschien zeggen-

DE KOK;
(doet of hij niets hoort, loopt weg)

STEF BAAS:
Dit is toch werkelijk- *(hij staat op)* Ik ga er echt wat van zeggen.

VAN BEERS:
Stef-

STEF BAAS:
Er zit hier geen hond. Dat is niet voor niets. Ober! Godverdomme ober! Is dit actie genoeg Kim? Ober!

OBBER:
(komt op met een schaalpje brood) Wil iemand misschien nog iets drinken.

STEF BAAS:
Wat is dit voor, wat is dit voor schijttent. *(vliegt de ober aan)*

BAS:

Het is ook eigenlijk te gek. *(helpt de schrijver mee om de ober tegen de grond te werken)*

JACQUELINE:

Bas.

BAS:

Stef heeft gelijk!

JACQUELINE:

Jij hebt er niets mee te maken.

BAS:

Wie aan Stef komt komt aan mij.

JACQUELINE:

Bas-

STEF BAAS:

Ik durf te wedden dat er hier niet eens een keuken is, er staat daar achter die deur een enorme broodtrommel en dat is het. Heb ik gelijk of niet zeg op, heb ik gelijk- *(hij heeft de ober tegen de grond gewerkt)* Zeg op-

OBER:

(gesmoord) De kok is overspannen geworden.

STEF BAAS:

Wat zeg je.

OBER:

De kok is daarnet overspannen geworden.

STEF BAAS:

Dit is toch- *(hij laat de ober los, staat op)*

OBER:

Het spijt me vreselijk.

STEF BAAS:

Dit is toch geweldig materiaal. Van Beers. Ze zitten in een restaurant ter ere van de productie SHOW, complete euforie, geweldige sfeer, het kan niet meer kapot en dan blijkt de kok overspannen geworden. Wat een geweldige wending. *(tegen Kim)* Daar heb je je tegenslag. Snap je wat ik bedoel van Beers. Zoiets verzin je niet. Dat is materiaal. Wat zitten jullie me nou stom aan te kijken. Geef toe dat het materiaal is. *(pauze)* En vanaf dat moment is het eigenlijk bergafwaarts met me gegaan. We waren die avond vreselijk dronken, we hadden een diner ter ere van de nieuwe productie en naderhand gingen iedereen met ons mee voor een laatste borrel- En bij ons in de gang moet het gebeurd zijn. Jack was even naar de w.c. gegaan en Kim stond voor de

spiegel haar lippen te stiften toen hij terug kwam. Er was opeens zo'n ongelofelijke spanning tussen hun. Toen had ik direct moeten stoppen. Maar ik wilde doorzetten, trouw blijven aan het concept. Dus ben ik nu iedere avond gedwongen te zien hoe van Beers op het toneel met mijn eigen vrouw naar bed gaat, vreselijk. Ik had het idee dat de relatie met Kim me er bovenop had geholpen, maar ik kwam door haar in een veel diepere crisis terecht.

(Kim Oosterhuis komt op met een koffer)

STEF BAAS:
Wat is dit Kim.

KIM OOSTERHUIS:
Ik heb mijn koffer gepakt.

STEF BAAS:
En wat heeft dat te betekenen.

KIM OOSTERHUIS:
Dat ik blijkbaar een beslissing genomen heb daarnet.

STEF BAAS:
Het is te veel Kim. Dit kan niemand aan. Ik zeg je dat je hier blijft.

KIM OOSTERHUIS:
En ik ben al lang vertrokken Stef *(af)*

SCENE 9 DE REPETITIE

MUZIEK

Stef Baas blijft alleen achter, zit een tijdje voor zich uit te staren, pakt daarna een typemachine, steekt een sigaret op, pakt een fles whisky en begint te typen.

STEF BAAS:

Ik had me voorgenomen op een morgen vroeg op staan en in een ruk een hele roman, een verpletterend toneelstuk te schrijven. Maar het enige verhaal dat ik kon verzinnen was dat van een schrijver, die door zijn vriendin het huis was uitgezet, wiens laatste toneelstuk was geflopt en die enkel het verhaal kon verzinnen van de schrijver, die door zijn vriendin het huis was uitgezet- Dus wachtte ik in mijn favoriete café tot aan het eind van de avond de t.l's aangingen. Dan strompelde ik naar buiten, kocht een vers croissantje, dat ik een straat verderop weer uitkotste, waarna ik vier rondjes door de stad maakte om mijn hart weer in een vertrouwd tempo te laten kloppen. God wat een ellende, zult u denken, daarvoor ga ik niet naar het theater. Maar dat is misschien iets te vlug geconcludeerd. Voor hetzelfde geld is dit het verhaal van de schrijver die uiteindelijk gelukkig werd. Want op een van die avonden ontmoette ik Kim Oosterhuis.

KIM OOSTERHUIS:

Wat moet dit voorstellen Stef.

STEF BAAS:

Dit is een ode aan de eenzame verlaten man.

KIM OOSTERHUIS:

De ode aan de wat-

STEF BAAS:

Je hoorde me best.

JACQUELINE:

(komt weer op) Laten we nu een keer door het hele bedrijf gaan alsjeblieft.

KIM OOSTERHUIS:

Ik vind dit niks Stef-

JACQUELINE:

Ik ga even een kop koffie halen.

KIM OOSTERHUIS:

Jij blijft er bij, dit gaat over het proces-

JACQUELINE:

Ik heb niets met het proces te maken-

STEF BAAS:

Jij hebt dit in veroorzaakt Kim!

KIM OOSTERHUIS:
Waar is Jack godverdomme. Jack!

JACQUELINE:
Jack zit niet in dit bedrijf.

KIM OOSTERHUIS:
Wie heeft hem gezegd dat hij zo maar mag gaan als het hem uitkomt. Jack!

JACQUELINE:
Jack is compleet op, hij doet en de productie en de publiciteit en dan dwing jij ons tot half twaalf 's nachts te repeteren.

KIM OOSTERHUIS:
Na achten ben ik nou eenmaal op m'n scherpst. *(roept)* Jack!

JIM VAN DER VAART:
Kun je misschien zeggen welke scènes we vanavond-

KIM OOSTERHUIS:
Zo kan ik toch niet werken Jim.

JIM VAN DER VAART:
Sorry Kim. Ik begrijp het, sorry- *(af)*

BERKHOF:
(loopt achter hem aan)

KIM OOSTERHUIS:
(tegen de Schrijver) Luister, je verzint maar wat anders.

STEF BAAS:
Ik verzin helemaal niets. Zo is het gebeurd. Jij bent bij me weggegaan en ik heb de hele nacht zitten schrijven.

KIM OOSTERHUIS:
Kan je dat niet op een andere manier vertellen. Je komt 's morgens bij de bakker en die zegt God wat zie je er moe uit Stef, ja, dat komt omdat ik de hele nacht heb doorgewerkt, mijn vriendin is namelijk gisteravond vertrokken, klaar, zelfde informatie

STEF BAAS:
Zo is het niet gegaan!

KIM OOSTERHUIS:
Dit is niet interessant, Bas, zeg jij dan wat, het is niet interessant toch-

BAS:
Ik heb er geen mening over.

KIM OOSTERHUIS:
Natuurlijk heb jij een mening.

VAN BEERS:
(*komt het toneel op*) Natuurlijk heb jij een mening.

KIM OOSTERHUIS:
(*radeloos*) Jack!

JACQUELINE:
Jack, alsjeblieft-

VAN BEERS:
Je moet doordrukken Kim. (*doet het voor*) Natuurlijk heb jij een mening.

STEF BAAS:
Laat ons nou doorspelen Jack!

BAS:
(*doet van Beers na*) Natuurlijk heb jij een mening.

KIM OOSTERHUIS:
Bas! (*tegen van Beers*) Jij gaat nu gewoon zitten en kijken.

VAN BEERS:
Ik kan het niet aanzien. Ik zie het als een kaartenhuis in elkaar zakken. (*doet het weer voor*) Natuurlijk heb jij een mening. Dat is toch niet zo moeilijk.

KIM OOSTERHUIS:
Het moet groeien, je moet zo'n scène een kans geven.

VAN BEERS:
Daar hebben we geen tijd voor. Morgen komt de pers-

KIM OOSTERHUIS:
Ik wil het niet horen Jack.

VAN BEERS:
(*doet het weer voor*) Natuurlijk heb jij een mening!

KIM OOSTERHUIS:
Het is niet sterk, een scène in een scène in een scène, er is geen touw aan vast te knopen. Ik speel ofwel Kim Oosterhuis, of ik neem de regie over.

VAN BEERS:
Jij speelt Kim Oosterhuis die de regie heeft overgenomen.

KIM OOSTERHUIS:
Als ik de regie heb overgenomen kan ik Kim Oosterhuis niet meer spelen.

STEF BAAS:
Maar dat is het concept. Jack-

VAN BEERS:
Ik praat niet meer met jou. Luister Kim. Jij bent Kim Oosterhuis-

JACQUELINE:
En wie ben ik dan.

VAN BEERS:
Jij speelt Jacqueline die de rol van Kim heeft overgenomen omdat die dus de regie heeft overgenomen.

JACQUELINE:
(tegen Jack) En wat doe jij hier dan.

VAN BEERS:
Ik doe nu de regie.

JACQUELINE:
En net zeg je dat Kim-

VAN BEERS:
Maak het nou niet onnodig ingewikkeld.

KIM OOSTERHUIS:
We schrappen gewoon de hele zaak.

STEF BAAS:
Geen sprake van!

VAN BEERS:
Houd je mond jij! (doet het weer voor) Natuurlijk heb jij een mening!

KIM OOSTERHUIS:
Laat mij er nou gewoon voor zitten Jack-

VAN BEERS:
Dat is een gepasseerd station, jij zit er zelf in, jij hebt al lang geen overzicht meer-

KIM OOSTERHUIS:
Jij bent producent Jack, jij hebt geen verstand van regisseren.

VAN BEERS:
Ik ben hier de enige die het geheel nog kan overzien. En het is een puinhoop, neem dat maar van me aan, een totale chaos.

STEF BAAS:
Jack-

VAN BEERS:

Ik luister niet meer naar jou. *(pakt een pak papier)* Dit hier. Dat is het enige dat nog telt voort mij. Publiekscijfers. Waarderingsonderzoeken. Dit zijn de feiten. Wetten, noem het maar wetten. Ik weet alles van ons publiek, hoe vaak ze op vakantie gaan, hoeveel slaap ze gemiddeld per dag nodig hebben, favoriete televisieprogramma's, automerk, hier, alles weet ik van ze. En wat wil dat publiek van ons? Ze willen zichzelf ergens in herkennen, dat staat bovenaan. Hier. Zeventachtig procent gaat naar het theater om zichzelf ergens in te herkennen. Dus wat zet je ze voor: Stukken die op een of andere manier over hen gaan. Juist. Zo eenvoudig is het. Niemand zit te wachten op een of andere vage voorstelling van een of andere vage schrijver met een of ander kunstconcept- Het interesseert ze gewoon niet. Dus. *(doet het voor)* Natuurlijk heb jij een mening!

KIM OOSTERHUIS:

Hou nou eens op Jack.

VAN BEERS:

Doe het nou gewoon zo. *(doet het weer voor)* Natuurlijk-

KIM OOSTERHUIS:

(schreeuwt) Jack!

JACQUELINE:

Ga weg Jack. Ga zitten, laat ons met rust!

BERKHOF:

Ik zoek Jim van der Vaart-

VAN BEERS:

Ik blijf er bij-

KIM OOSTERHUIS:

Waar pakken we hem op.

JACQUELINE:

(pakt haar koffer in)

BERKHOF:

Hij loopt net de coulissen in en ik kan hem nergens meer vinden.

STEF BAAS:

Wat is dit Kim-

JACQUELINE:

Ik heb mijn koffer gepakt.

STEF BAAS:

Wat heeft dat te betekenen.

JACQUELINE:

Dat ik blijkbaar een beslissing genomen heb daarnet.

STEF BAAS:

Het is te veel Kim. Dit kan niemand aan. Ik zeg je dat je hier blijft.

KIM OOSTERHUIS:

Dat geloof ik wel, ietsje verder alsjeblieft-

JACQUELINE:

Ik ga even een kop koffie halen.

JACQUELINE:

Jij blijft er bij, dit gaat over het proces, dat gaat jou net zo goed aan.

JACQUELINE:

Ik heb niets te maken met het proces-

STEF BAAS:

Jij hebt dit in veroorzaakt Kim!

KIM OOSTERHUIS:

Waar is Jack godverdomme. Jack!

JACQUELINE:

Jack zit niet in dit bedrijf.

KIM OOSTERHUIS:

Wie heeft hem gezegd dat hij zo maar mag gaan als het hem uitkomt. Jack!

JACQUELINE:

Jack is compleet op, hij doet en de productie en de publiciteit en dan dwing jij ons tot half twaalf 's nachts te repeteren.

KIM OOSTERHUIS:

Na achten ben ik nou eenmaal op mijn scherpst. *(roept)* Jack!

JIM VAN DER VAART:

Kun je misschien zeggen welke scènes we vanavond-

KIM OOSTERHUIS:

Zo kan ik toch niet werken Jim.

JIM VAN DER VAART:

Sorry Kim. Ik begrijp het, sorry-

BERKHOF:

(loopt achter hem aan)

KIM OOSTERHUIS:

(tegen de Schrijver) Luister, je verzint maar wat anders.

STEF BAAS:

Ik verzin helmaal niets. Zo is het gebeurd. Kim is bij me weggegaan en ik heb de hele nacht zitten schrijven.

KIM OOSTERHUIS:

Kan je dat niet op een andere manier vertellen. Je komt 's morgens bij de bakker en die zegt God wat zie je er moe uit Stef, ja, dat komt omdat ik de hele nacht heb doorgewerkt, mijn vriendin is namelijk gisteravond vertrokken, klaar, zelfde informatie

STEF BAAS:

Zo is het niet gegaan!

KIM OOSTERHUIS:

Dit is niet interessant. Bas, zeg jij dan wat, het is niet interessant toch-

BAS:

Ik heb er geen mening over.

KIM OOSTERHUIS:

(schreeuwt) Natuurlijk heb jij een mening.

BAS:

Jezus-

STEF BAAS:

Ik wil weten waar je nu woont Kim-

KIM OOSTERHUIS:

Daar gaan we het nu niet over hebben. Dit is een repetitie Stef.

JACQUELINE:

Ik ben Kim Oosterhuis.

KIM OOSTERHUIS:

Ik probeer ons leven en dit stuk een beetje uit elkaar te houden.

STEF BAAS:

Luister Kim. Is er iemand anders. Kim. (op zijn knieën) Kom alsjeblieft bij me terug Kim.

KIM OOSTERHUIS:

Stef, alsjeblieft-

JACQUELINE:

(tegelijkertijd) Stef, aljeblieft.

STEF BAAS:

Zonder jou ben ik nergens, niemand die zegt of het wat is wat ik schrijf.

KIM OOSTERHUIS en JACQUELINE:

Het is niks Stef. Ga daar maar van uit. Alles wat je schrijft is waardeloos. (af)

VAN BEERS:
Kim! *(loopt achter hen aan)*

(pauze, de Schrijver ligt verslagen op de vloer)

JIM VAN DER VAART:
Ze heeft wel gelijk Stef. Het is niks-

STEF BAAS:
Ga weg alsjeblieft.

JIM VAN DER VAART:
Het is geen drama wat jij schrijft. Het is zelfmedelijden, je jaagt iedereen tegen je in het harnas.

STEF BAAS:
(half huilend) Het kan me niet schelen.

JIM VAN DER VAART:
Je bent een onsympathiek personage, geen mens die zich met jou identificeert. Je bent een vervelende opportunist, een zelfingenomen, ijdele pretentieuze streber, in het stuk dan hè. Jij moet op je bek, jij moet stukje bij beetje kapot worden gemaakt, dat is de consequentie van de rol die je voor jezelf hebt opgebouwd. Dus wat jij met die ode aan de eenzame verlaten man wilt werkt niet, daar heeft Jack gewoon gelijk in.

STEF BAAS:
Het is ook een kwestie van regie, de accenten die hij legt.

VAN BEERS:
(komt weer op) Ik doet precies wat er in het script staat Stef.

STEF BAAS:
Ik wil die scène toch nog even heel graag een keer proberen.

VAN BEERS:
Heel goed. Ga je gang.

STEF BAAS:
Bedankt.

VAN BEERS:
Dan gaan wij ondertussen even koffie drinken.

SCENE 10 STEF BAAS HEEFT GEFAALD

STEF BAAS:

Ehm- ehm. Goed. Ik ben er dus niet in geslaagd een brug te slaan met dit stuk, ik bedoel, het communiceert niet. Het zit dus ergens in het begin volgens mij. Dat hoor ik dan meestal achteraf. Wat een gezeur je dan moet aanhoren. Maar goed, dat is verder dus mijn probleem eh- Ik ken het zelf ook wel hoor, dat je bij een stuk zit te kijken en het idee krijgt die lui doen maar wat, wat een ongefundeerde haat je tegen een acteur kunt ontwikkelen, maar goed, dit gaat allemaal van jullie leven af, deze avond, als er niets bijzonders gebeurt, als je je nergens mee kan vereenzelvigen, als je niets krijgt dat je herkent, je met niemand kan meeleven dan is dit verloren tijd, zonde, logisch dat je je gaat ergeren en dat richt zich op de acteurs, die kunnen niets meer goed doen na een tijdje. En dat is dus precies wat er met dit stuk ook gebeurde, de afgelopen dagen. De acteurs werden zo gehaat, die werden er bang van. Woedend waren ze: we hebben geen houvast. Er zit nergens structuur, je hebt maar wat achter elkaar gezet. Oké, heb ik gezegd. Maar het wordt pas een probleem omdat het publiek naar structuur gaat zoeken, dat heb ik niet in de hand jongens. Maar dat vonden ze dan weer heel logisch. Mensen kunnen niet tegen chaos, zeiden ze. Ik zeg chaos. Wat bedoelen jullie met chaos. Dat schoot me even helemaal in het verkeerde keelgat. Ik zeg godverdomme. Het komt allemaal rechtstreeks uit mijn hoofd ja. Ik ben toch niet gek. Kom nou toch even op zeg. "Weet je wat het is", zeg ik. "Jullie hebben het verkeerde publiek. Ik zie zelden zo'n partijtje stomkoppen bij elkaar als er iedere avond bij jullie in de zaal zit. Geen enkel niveau. Weten blind het verschil tussen een BigMac en een Wopper en daar zijn ze nog trots op ook. Die verdienen een economische crisis. Een kanon aan het eind van de Kalverstraat iedere zondag en beng. En maar roepen. We gaan ervoor, we gaan ervoor. Dat je een wereldsucces kan hebben met de vogeltjesdans of het smurfenlied. Dat is toch treurig, ik kan daar niet bij. Maar ik kan niks hè. En zij kunnen alles. Die mogen een singeltje opnemen. Iedere avond op televisie. Winkelcentra openen. In allerlei jury's zitten. En maar inhalen op de snelweg. Links, rechts, een autootje verder in de file. Aan vergadertafels. Rapportjes schrijven. Elkaar zwartmaken. Ze stapelen de ene fout op de ander. En ze blijven allemaal zitten want vergissen is menselijk. En dan 's avonds met hun volgevreten pens door mijn stuk heenhoesten. Alle stiltes wegritselen. Er doorheen zitten praten, werkelijk waar. Die doen gewoon overal net als thuis. Snappen het pas als je het een rooie stift in blokletters op een flapover schrijft. Je mag het niet zeggen, maar dat is Nederland. Witte bruynzeelkeukens. Wonen aan het water. En allemaal een procentje meer. Net als het economisch minder gaat". Dat zei ik dus. Maar goed. Om te voorkomen dat het vanavond ook weer niet van de grond komt heb ik met de acteurs afgesproken dat ik nu voor iedereen begrijpelijk zal uiteenzetten hoe je het beste naar mijn stuk kunt kijken. Dan hebben we misschien nog iets aan de avond. Ik ben zowieso strontziek om dat steeds maar weer tussen de regels door te moeten schrijven. Zowieso dat hele schrijven. Nederlanders kunnen schilderen. Industrieel vormgeven. Maar toneel zit niet in de genen. Ik bedoel, als je midden in je stuk persoonlijk moet gaan uitleggen hoe er naar moet worden gekeken. Ik heb gefaald mensen. Ik heb gefaald. Ik zal de eerste zijn om dat toe te geven. En dit is niet de eerste keer hoor, dat een stuk van mij niet helemaal lukt. Maar goed. Daar hebben jullie niets mee te maken. Is mijn probleem. Goed. Wat betreft het stuk dus. Hoe u daar het beste naar kunt kijken. Het is dus niet opgebouwd rond een plotje of een rode lijn of wat voor constructie dan ook, de logica is associatief en je ziet maar wat je ermee doet. Dat moet je zien als

vrijheid en daar moet gewoon gebruik van maken. En het gaat nu al beter dan de vorige avonden. Dan was het nu al een gekuch en geschuifel. De regisseur in de regiecabine onder de mengtafel, vingers in zijn oren. Alles beter dan dat. Maar goed. Dit is dus een associatief stuk zonder plot. Wat er te zien is dat verzin ik gewoon. Betekent verder helemaal niets. Het lijkt me dan leuk, als ik zelf naar een voorstelling zou kijken. En dan lijkt het me bijvoorbeeld leuk als op een gegeven moment de schrijver gaat vertellen dat het stuk niet helemaal gelukt is. Het stuk gaat vanzelf wat betekenen, gaandeweg de avond. Als we nu gewoon rustig met z'n allen afwachten- Dat laat ik die schrijver dan zeggen. Zodat ze in de zaal denken, die gast heeft helemaal niets te vertellen, die kan helemaal niets en daar probeert ie nu een leuke draai aan te geven. En als ik dat dan schrijf dan denk ik, misschien gaat het stuk daar wel over. Over mensen die veel praten maar niets te vertellen hebben. Maar dat vind ik dan direct te afgezaagd. En wat ik al zei, in feite is dat dus allemaal mislukt dus eh-

SCENE 11 KIM OOSTERHUIS EN BERT ZEVERINK IN HET CAFÉ

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:

En hoe is het met Stef.

KIM OOSTERHUIS:

Dat is uit.

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:

O ja? God, Kim-

KIM OOSTERHUIS:

Sorry, ik heb niet zo'n zin eh-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:

Nee natuurlijk niet. *(pauze)* God wat vervelend, ik dacht echt- Ik moet me even aanpassen aan de nieuwe situatie, ik zit opeens tegenover een single, zitten er hier ineens twee singles aan een tafeltje, god, Kim, wil je wat drinken- *(moet hard lachen)*

KIM OOSTERHUIS:

Een rooie wijn alsjeblieft.

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:

Zo heet die rubriek in de Volkskrant, "Wil je wat drinken", die rubriek over singles, je weet wel-

KIM OOSTERHUIS:

Geen idee-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:

Die ga je nu wel lezen, let maar op. Weet je wat Kim. We bestellen een fles, een hele dure fles- *(heeft ondertussen de ober gewenkt)* Een flesje Chinian, die allerduurste daar onderaan en twee glazen- God, dat had ik nou nooit gedacht! Wat vreselijk voor je.

KIM OOSTERHUIS:

Het is ook verschrikkelijk wennen.

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:

(heeft de wijn ingeschonken) En proost.

KIM OOSTERHUIS:

(houd haar glas omhoog) Proost.

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:

Ik kan het declareren hè.

KIM OOSTERHUIS:

Dat is waar ook. Hoe bevalt je nieuwe baan.

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Prima, ik ben een ander mens, serieus.

KIM OOSTERHUIS:
Want je bent nou toch ambtenaar.

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Beleidsambtenaar. Nee, weet je wat het is. Als ober stond ik de hele dag, ik had iedere avond geweldige pijn in mijn bovenbenen. En toen ik nog bij jullie in de productie zat was dat idem dito. Ik ben achteraf zo blij dat ze mijn rol hebben geschrappt. Ik kan nu de hele dag zitten, ik heb een eigen bureau, met ontzettend veel laden, daar stop ik van alles in, in een map, of ik niet het aan elkaar. Ik heb daar zo'n machine voor, zo'n elektrische nietmachine (*doet alsof hij een stapel papier door een elektrische nietmachine haalt*) Pang. Dat is een geweld, je niet zo twintig, dertig pagina's in een keer pats aan elkaar. En wat ik niet kan gebruiken dat gooi ik hup, in de prullenbak, daar ben ik heel handig in, hup (*doet het voor*). En die prullenbak wordt dus iedere dag voor me geleegd, kan je je voorstellen: Elke morgen als je binnen komt een schone prullenmand-

KIM OOSTERHUIS:
Ja ja- Zeg Bert-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
(praat geestdriftig door) Daaraan zie je dat je op zo'n kantoor een bepaalde verantwoordelijkheid hebt hè, dat je dat soort zaken niet zelf hoeft te doen. Ik ben in mijn eentje verantwoordelijk voor het hele culturele beleid. Ik ben nu dus bezig met een rapport over de stedelijke culturele infrastructuur of de eh culturele stads-eh- infrastructuur. Dit is de derde wethouder sinds ze aan dat rapport begonnen en iedere wethouder wil weer wat anders hè - Maar deze wethouder wil helemaal niets, dus dat is eenvoudig. Ze hebben hem er vier jaar geleden ergens uitgezet, dat bleek achteraf onterecht, een of andere partijgenoot heeft hem zwart gemaakt en daarna zijn baantje ingepikt, en nu hebben ze hem een soort van gerehabiliteerd. Maar zo'n man heeft vier jaar thuisgezet, kan je je voorstellen, die heeft totaal geen zin meer om ergens op een of ander kantoor- Het eerste dat hij deed was zijn kamer uitsluiten van het algehele rookverbod. Dat is de enige beslissing die hij de afgelopen weken heeft genomen. En nou zit hij dus de hele dag op zijn kamer te roken. Ik rook ook weer gewoon op mijn kamer. Iedereen rookt zo'n beetje weer- Nee Kim. Het is ideaal, Ik kan doen wat ik wil, geen mens weet waar ik mee bezig ben en als ik geen zin meer heb prop ik een stapel nota's in mijn tas, kijk op mijn horloge en dan loop ik heel haastig weg. Werkt altijd. (*kan zich plotseling niet meer inhouden*) Heeft Stef er ooit iets van gemerkt, van mij, heeft hij er ooit naar gevraagd, heeft hij iets gemerkt van de telefoontjes, de kadootjes, als ik 's nachts bij je aanbelde.

KIM OOSTERHUIS:
(staat op)

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Niets aan de hand Kim. We zitten hier gewoon als goede vrienden. Ik zeg maar wat. Het zijn woorden, ik moest ze even kwijt-

KIM OOSTERHUIS:
(*gaat weer zitten,*)

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
(*schenkt haar een nieuw glas wijn in, voorzichtig*) Ik ben zo gelukkig nu. Je hebt veel minder nodig dan je denkt. Weet je dat ik schrok toen je net binnenkwam. Je ziet zo in en in bleek.

KIM OOSTERHUIS:
Ik heb het vreselijk druk-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Luister Kim. Je hebt je door Stef dingen aan laten praten. En door Jack.

KIM OOSTERHUIS:
Bert-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Het is jouw wereld niet, toneel. Voor mij net zo goed niet. Wij zijn gewone mensen, wij moeten gewone dingen doen-

KIM OOSTERHUIS:
(*huilt*)

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Maar Kim (*kijkt rond*) In godsnaam Kim-

KIM OOSTERHUIS:
Ik kan het niet.

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Maar wat, ik bedoel wat- Wat is er nou toch allemaal aan de hand. (*geeft haar een servetje*) Kim-

KIM OOSTERHUIS:
Ik sta zo verschrikkelijk alleen.

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Maar dat zie ik, God - (*geeft haar nog een servetje om haar tranen af te drogen*)

KIM OOSTERHUIS:
Ik zit muurvast snap je.

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Maar natuurlijk.

KIM OOSTERHUIS:
(*droogt haar tranen af*) Ik moet je iets zeggen Bert.

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Maar natuurlijk. *(geeft haar weer een servetje)*

KIM OOSTERHUIS:
Het gaat alweer. *(pauze)* Goed. *(onhandig)* Ik eh moet je iets vertellen. *(schenkt een groot glas wijn in)* En ik vind het niet makkelijk eh. Sommige dingen zijn nou eenmaal moeilijk om eh, dat weet je hè-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
(zacht) Dat weet ik Kim.

KIM OOSTERHUIS:
(haalt diep adem) Ik had ideeën over de toekomst snap je.

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Ik ook, ik ook.

KIM OOSTERHUIS:
En nu ik bij Stef weg ben ziet het er natuurlijk allemaal heel anders uit.

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Dat klopt ja, dat klopt.

KIM OOSTERHUIS:
En dat ik zo afwijzend was, toen, dat had ook voor een deel met Stef te maken.

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Maar dat begrijp ik toch, dat begreep ik toen al-

KIM OOSTERHUIS:
Dus als ik je daarmee soms gekwetst heb-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Dat is al lang voorbij.

KIM OOSTERHUIS:
Weet je dat ik daar heel blij om ben. *(opgelucht, raakt zijn arm aan, pauze)* Ik eh- Je vind het vast heel raar dat ik zo ineens weer contact opnam-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Welnee-

KIM OOSTERHUIS:
Goed. Ik heb jou dus gebeld omdat, omdat-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Ja?

KIM OOSTERHUIS:

(glimlacht, zucht) Het gaat beroerd met de productie Bert. Jack heeft gebroken met Stef, Jim is opnieuw doorgedraaid, Bas is weg, jij hebt ander werk. Ik ben de enige die nog in dienst is. En nu heeft Jack een tegenspeler op het oog en daarvoor wil hij dus bij jullie subsidie aanvragen-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:

Dat heeft geen enkele zin.

KIM OOSTERHUIS:

Maar jij gaat daar over, het is jouw terrein.

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:

Jawel maar-

KIM OOSTERHUIS:

Jij kan doen wat je wilt, jij bent in je eentje verantwoordelijk voor het hele cultuurbeleid-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:

Dat is misschien wat te eenvoudig gesteld-

KIM OOSTERHUIS:

Dat zeg je net zelf.

(pauze)

KIM OOSTERHUIS:

Jij hebt mijn toekomst in handen Bert, besef je dat.

(pauze)

KIM OOSTERHUIS:

Nu stoppen zou funest zijn voor mijn zelfbeeld. Dat is het enige dat nog heb, mijn zelfbeeld.

(pauze)

KIM OOSTERHUIS:

Als je meende wat je daarnet zei dan doe je dit voor me.

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:

Luister, Kim-

Paul Minks komt op

KIM OOSTERHUIS:

Hé hallo!

PAUL MINKS:

Hé. Kim. Wat doe jij hier.

KIM OOSTERHUIS:

Dit is een café.

PAUL MINKS:

Dat weet ik.

KIM OOSTERHUIS:

Wat doe jij meestal in een café?

PAUL MINKS:

Ha ha ha, god die vrouw heeft humor zeg, dat is bijzonder hè, een vrouw met humor, je hebt geluk met zo'n vriendin-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:

Ze is niet eh, we zijn niet eh-

PAUL MINKS:

(geeft hem een hand) Paul Minks.

KIM OOSTERHUIS:

Paul is journalist.

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:

Zeeverink, beleidsambtenaar cultuur-

KIM OOSTERHUIS:

Ik zit hier dus net met Bert over de subsidie te praten.

PAUL MINKS:

Dat was toch allemaal in orde, toch?

KIM OOSTERHUIS:

Dankzij Bert hier. De gemeente staat er voor de volle honderd procent achter.

PAUL MINKS:

Dat is geweldig nieuws-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:

We doen wat we kunnen hè. Kijk, de stad heeft natuurlijk een zekere mondiale uitstraling en zodoende-

KIM OOSTERHUIS:

Zeg. Zullen we nog een fles van die wijn laten komen.

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:

Geen enkel probleem. *(wenkt de ober)*

PAUZE

DEEL 2

SCÈNE 12

STEF BAAS:

Maar goed. Dit is dus een associatief stuk zonder plot. Wat er te zien is dat verzin ik gewoon. Betekent verder helemaal niets. Het lijkt me dan leuk, als ik zelf naar een voorstelling zou kijken. En dan lijkt het me bijvoorbeeld leuk als op een gegeven moment de schrijver gaat vertellen dat het stuk niet helemaal gelukt is. Het stuk gaat vanzelf wat betekenen, gaandeweg de avond. Als we nu gewoon rustig met z'n allen afwachten- Dat laat ik die schrijver dan zeggen. Zodat ze in de zaal denken, die gast heeft helemaal niets te vertellen, die kan helemaal niets en daar probeert ie nu een leuke draai aan te geven. En als ik dat dan schrijf dan denk ik, misschien gaat het stuk daar wel over. Over mensen die veel praten maar niets te vertellen hebben. Maar dat vind ik dan direct te afgezaagd. En wat ik al zei, in feite is dat dus allemaal mislukt dus eh-

BLACK OUT

SCÈNE 13

JIM VAN DER VAART:

Ze hebben me er uit geschreven. Uit Show. Ik kreeg een briefje in de bus. We hebben je niet meer nodig van der Vaart. Er scheen van alles aan de hand te zijn, maar daar had ik niets van gemerkt. Ik ging volledig in die rol op, had me totaal geïdentificeerd met die Jim van der Vaart. Ik ben met die brief in mijn handen blijven zitten, een uur, twee uur, volledig van de kaart. Wat moest ik doen. Show was mijn leven, zonder die productie kon ik geen kant op. Later las ik een berichtje in de krant. Van Beers zou failliet zijn, er werd gezocht naar financiers. Als er iemand is die ik iets kwalijk neem is dat van Beers. Ik krijg nog vier maanden salaris van die man. Ik heb hem brieven gestuurd, met deurwaarders bedreigd. Geen enkele reactie. Ik heb nooit een contract van hem gehad, hij noemde dat een formaliteit, dat zou allemaal terzijner tijd dik in orde komen, daar kon ik op vertrouwen. Ik heb na Show een geweldige terugslag gehad. Ik ben maanden niet aanspreekbaar geweest, geen benul wie ik was, geen benul waar ik was. Maar daar ben ik gelukkig totaal overheen. Ik ben Jim van der Vaart en het gaat weer goed met me. Ik ben fit, ik ben van alles van plan. Nee, ik voel me geweldig. En ik heb nog steeds een naam. Hoe dan ook. Jim van der Vaart betekent iets. Daar loopt Jim van der Vaart, ik hoor dat regelmatig als ik door de stad loop. Ik sta nog redelijk vaak in de bladen. Jim van der Vaart, de best geklede man op het feestje van Gonnée de Vries. Laatst werd ik gebeld door Jaap Bavink, de producent, hij zegt god van der Vaart, hoe gaat het, ik zeg goed. En het gaat ook goed. Als je door Jaap Bavink wordt gebeld dan gaat het goed met je, dus daar hoefde ik niet om te liegen. Want daar draait het om in het leven. Als je maar wordt opgemerkt. Nee, zolang je het idee krijgt dat je iemand bent dan ben je nog iemand. En ik ben nog van alles van plan. Het bruist. Dat heb ik ook tegen Jaap gezegd, ik zeg Jaap, het bruist, ik ben een bonk creativiteit, ik heb stapels plannen op de plank liggen, zeg maar wat je zoekt en ik heb het. Want je bent wat je doet, zo werkt het gewoon. Kijk. Dat bedoel ik. Als het maar beweegt. En dat is mijn geluk. Bij mij is het altijd in beweging. Het gaat soms een tijdje beroerd met me, maar ik kom er altijd weer overheen. Want the Show must go on. En zo is het gewoon. Van der Vaart gaat laat zich niet zo maar ergens uitschrijven. Of je dat nou wilt of niet, vroeg of laat duikt hij altijd weer op.

SCÈNE 14 DE EXPOSITIE

JACQUELINE:

(loopt een tijdje rond, probeert een interessante houding te vinden, ziet de brandblusser hangen, gaat er voor staan kijken alsof het een schilderij is)

ALEX VITELLI:

(stormt binnen, ziet haar) Ah- Kim. Ze zeiden al dat jij ergens boven was-

JACQUELINE:

Ik werd een beetje gek van de drukte.

ALEX VITELLI:

Geweldig dat je er bent. *(kust haar)*

JACQUELINE:

Gaat het een beetje- *(veegt haar lippenstift van zijn wang)*

ALEX VITELLI:

Het is een soort droom allemaal-

JACQUELINE:

Onwezenlijk-

ALEX VITELLI:

Direct in het Stedelijk weet je.

JACQUELINE:

Fantastisch hoor.

ALEX VITELLI:

Je moet maar afwachten wie er komt hè.

JACQUELINE:

Iedereen is er.

ALEX VITELLI:

Straalt weer af op je expositie, wie er rondloopt, is gewoon zo.

JACQUELINE:

Fantastische schilderijen-

ALEX VITELLI:

Ik was zo bang dat er niemand zou komen. Alleen gewone mensen.

JACQUELINE:

Geweldige show ook. Écht-

ALEX VITELLI:

Je bedenkt wat, zo'n opening is wel een opening-

JACQUELINE:
Briljant.

ALEX VITELLI:
Dan moet het ook écht een beetje een opening-

JACQUELINE:
Al die lilliputters.

ALEX VITELLI:
Goed hè-

JACQUELINE:
Hoe kom je daaraan?

ALEX VITELLI:
Oostblok.

JACQUELINE:
Man-

ALEX VITELLI:
Stikt het ervan.

JACQUELINE:
Zo schattig-

ALEX VITELLI:
(alsof hij het woord voor het eerst hoort) Schattig-

JACQUELINE:
Al die kleine mensjes.

ALEX VITELLI:
Ja ja-

JACQUELINE:
Net kaboutertjes toch.

ALEX VITELLI:
Precies.

JACQUELINE:
Een soort sprookje-

ALEX VITELLI:
Lachen hè. Ik vond gewoon alleen schilderijen zo saai.

JACQUELINE:
Tuurlijk. Fantastisch werk natuurlijk-

ALEX VITELLI:
Tuurlijk. Maar je wilt wat extra's hè-

JACQUELINE:
Tuurlijk-

ALEX VITELLI:
Vandaar die lilliputters.

JACQUELINE:
Gouden vondst.

ALEX VITELLI:
Heb je gezien wat ze uitbeelden?

JACQUELINE:
Ja ja-

ALEX VITELLI:
Vermeer, Rembrand. Tableaux vivants. Kan écht niet - Daarom juist te gek hè- Plaats ik mijn eigen werk ook binnen een traditie dus.

JACQUELINE:
Fantastisch die lilliputters.

ALEX VITELLI:
Helemaal niet duur ofzo.

JACQUELINE:
Echt fantastisch-

ALEX VITELLI:
Reizen gewoon in een busje.

JACQUELINE:
Kom op-

ALEX VITELLI:
Zitten daar allemaal in een inrichting.

JACQUELINE:
Verschrikkelijk-

ALEX VITELLI:
Het is voor hun een uitstapje.

JACQUELINE:
Ongelofelijk-

ALEX VITELLI:
Dolblij met die kostuums.

JACQUELINE:
Ach god-

ALEX VITELLI:
Plastic natuurlijk. 100% acryl.

JACQUELINE:
(moet lachen)

ALEX VITELLI:
Ze zweten zich rot, heb je gezien, die rooie koppen, dat spul ademt niet hè. Maar ze zijn echt niets gewend. Maken elkaar af voor een nieuwe broek.

JACQUELINE:
Verschrikkelijk-

ALEX VITELLI:
Zo'n hoed van de Nachtwacht.

JACQUELINE:
Ja-

ALEX VITELLI:
Vechten ze om.(moet heel hard lachen) Heb je Roelofs zien kijken tijdens de performance-

JACQUELINE:
Ja ja (*lacht met hem mee*)

ALEX VITELLI:
Die intendant, je weet wel-

JACQUELINE:
Ja-

ALEX VITELLI:
Vindt het niks hoor. Kabouters in het Stedelijk.

JACQUELINE:
Andere generatie hè-

ALEX VITELLI:
Op zich een goeie vent hoor.

JACQUELINE:
Dat wel-

ALEX VITELLI:
Wilde persé dat ik kwam exposeren. En ik had nog niks weet je.

JACQUELINE:
Kom op.

ALEX VITELLI:
Twee drie schetsjes. Nog niet eens-

JACQUELINE:
Geloof ik niets van-

ALEX VITELLI:
Eerlijk. Hij moest me overhalen. Ik bedoel. Ik had nog nooit geschilderd.

JACQUELINE:
Zou je niet zeggen-

ALEX VITELLI:
Zei Roelofs ook. Voelt dat je talent hebt hè. Je moet het gewoon doen Alex zegt ie.

JACQUELINE:
Dat je nog geen enkel schilderij-

ALEX VITELLI:
Ik zeg: maar direct in het Stedelijk- Juist in het Stedelijk zegt ie. Jou talent moet je ruimte gunnen. Kijk. Zo'n Stedelijk geeft ook weer een meerwaarde hè. Dus ik zeg oké Roelofs, ik vertrouw je. Ik neem twee weken vrij en ik doe het-

JACQUELINE:
Moedig-

ALEX VITELLI:
Ik doe het gewoon.

JACQUELINE:
Hartstikke moedig-

ALEX VITELLI:
Heeft ie een enorme loods gehoord. Heb ik twee weken in gewerkt, écht geweldig, écht kunst.

JACQUELINE:
Ja ja-

ALEX VITELLI:
Een heel team assistenten. Dag en nacht door.

JACQUELINE:
Ongelofelijk-

ALEX VITELLI:
Bus met catering erbij, geweldige catering, de Dinerbus, ken je die gasten, de Dinerbus.

JACQUELINE:
De Dinerbus-

ALEX VITELLI:
Waardeloze naam. Maar dat is expres hè, ze zochten iets flauws.

JACQUELINE:
De dinerbus.

ALEX VITELLI:
Als je nog eens écht goede catering nodig hebt-

JACQUELINE:
Ik zit dus meestal in Amerika -

ALEX VITELLI:
Die laten zo de hele dinerbus op de boot naar Amerika verscheppen als dat moet, zo zijn ze.

JACQUELINE:
Goeie tip- De Dinerbus-

ALEX VITELLI:
De dinerbus. Ik wilde ze hier ook hebben. Maar Roelofs heeft zijn eigen cateraar. Maison den Boer. Begravenisvoedsel natuurlijk. Ik wilde niet lullig doen, maar eigenlijk had ik dus die gasten van de Dinerbus-

JACQUELINE:
Volgende keer misschien.

ALEX VITELLI:
Ben je gek. Een keer in het Stedelijk en that's it. ik bedoel, wat is nou het stedelijk, gewoon een betonnen bak, oké, met licht van boven, oké, dat is dan wel speciaal, licht van boven, maar als ik dat nodig heb dan hak ik thuis een gat in mijn dak, daar hoef ik niet voor naar het Stedelijk. Luister Kim. Ik zal blij zijn als het voorbij is. Iedereen doet zo opgewonden, de zaak wordt zo opgeblazen,

JACQUELINE:
Het is ook geweldig werk.

ALEX VITELLI:

En dan lopen die kunstjochies hier rond, van die kunstacademietypes, die lopen zo stiekem te fluisteren, heb je ze gezien, alles af te kraken, maar ik sta wel mooi direct in het Stedelijk snap je.

JACQUELINE:
Klopt gewoon.

ALEX VITELLI:
Weet ik wel. Maar al die aandacht. De jaloezie, dat doet pijn. Ik ben liever aan het werk- Ik moet me uiten hè. Vormgeven. Hé. Te gek om je eens te ontmoeten.

JACQUELINE:
Er zit een soort van kracht in je werk.

ALEX VITELLI:
Ik ken je alleen van de film.

JACQUELINE:
Ik jou van foto's.

ALEX VITELLI:
Ja hè- Ik heb nog even in een band gespeeld- D.J. Specks, zegt je dat wat-

JACQUELINE:
D.J. Specks.

ALEX VITELLI:
Van spectacles, ik droeg iedere dag een andere bril, vreselijk-

JACQUELINE:
Heb je nu lenzen.

ALEX VITELLI:
Ik heb helemaal geen bril nodig. Daarom was het zo vreselijk. Ik voelde me zo nep, met die bril, het is fake snap je en ik ben dus in alles op zoek naar de waarheid, in mijn schilderijen, in mijn poseren, in mijn leven, in alles zoek ik de waarheid. *(voelt aan haar jurk)* Giraffe hè.

JACQUELINE:
Van die nieuwe ontwerpers, die Belgen. Zo'n dikke-

ALEX VITELLI:
En die kleine met die oranje bril. Groen haar.

JACQUELINE:
Kaal juist. Met zo'n grote baard.

ALEX VITELLI:
Precies.

JACQUELINE:
Hij draagt altijd dezelfde tuinbroek.

ALEX VITELLI:
Die ken ik dus met groen haar zonder baard-

JACQUELINE:
Welnee-

ALEX VITELLI:
Is die nou homo?

JACQUELINE:
Hij doet ook Madonna.

ALEX VITELLI:
Zeg. Ik heb hier een hotel geloof ik vannacht. Hoe zit jij-

JACQUELINE:
Er zal wel wat geregeld zijn.

ALEX VITELLI:
Anders kun je altijd bij mij terecht.

JACQUELINE:
(lacht) Hoe kom je daar nou bij-

ALEX VITELLI:
Ik heb het gevoel dat we verwante zielen zijn-

JACQUELINE:
Verwante zielen.

ALEX VITELLI:
Oude verwante zielen. Je kent het wel. Oude zielen jonge zielen. Oude zielen zijn al vaker op aarde geweest, die herkennen elkaar soms uit vorige levens, ik heb dat gevoel bij jou. Kijk me eens aan. Het zou heel goed kunnen dat we in een eerder leven een relatie hebben gehad, ik zie iets in je ogen, iets bekends-

JACQUELINE:
Geloof jij in reïncarnatie.

ALEX VITELLI:
Ja-

JACQUELINE:
Meen je dat nou.

ALEX VITELLI:

Nee- Ha ha ha. (*pakt haar bij haar arm*) Nee. Serieus. Ga met me mee straks. Ik denk dat ik in een gat ga vallen als het hier klaar is-

JACQUELINE:

En wat heb ik daar mee te maken.

ALEX VITELLI:

Omdat we zo'n inspirerend gesprek, ik bedoel, ik ben op zoek naar een muze, je weet wel-

JACQUELINE:

(*moet heel hard lachen*) Sorry hoor-

ALEX VITELLI:

Model ontmoet filmster op expositie in stedelijk. Dat kan toch.

JACQUELINE:

(*moet nog steeds lachen*) Ik lach je niet uit hoor, het gaat gewoon vanzelf, het is een soort van spontaan lachen, dit-

ALEX VITELLI:

Hé. Ik ben wel iemand hè. Weet je, Picasso had ook-

PAUL MINKS:

Stoor ik-

ALEX VITELLI:

Hé-

PAUL MINKS:

Zo Alex-

ALEX VITELLI:

Vind je ervan-

PAUL MINKS:

(stelt zich aan Jacqueline voor) Paul Minks.

JACQUELINE:

Hallo.

ALEX VITELLI:

Goed interview hoor. Zeg-

PAUL MINKS:

Heb je het gezien?

ALEX VITELLI:

Roelofs wel, vond het geweldig-

PAUL MINKS:
Als die iets goed vindt ga ik twijfelen-

JAQUELINE:
Die heeft jou toch ook gevraagd-

ALEX VITELLI:
Ja-

JAQUELINE:
(moet lachen, Paul Minks lacht mee, Alex Vitelli begrijpt het niet maar lacht wel mee)

STEF BAAS:
Hallo Kim.

JACQUELINE:
Hallo.

STEF BAAS:
(tegen Jacqueline) Ik wist niet dat je in Holland was-

JAQUELINE:
(geschrokken) Had ik je even moeten melden.

PAUL MINKS:
(streng) Was wel netter geweest ja. (moet hard om zichzelf lachen)

JAQUELINE:
(lacht met hem mee) Volgende keer beter Paul-

STEF BAAS:
God, Kim wat zie je er goed uit. Ik had niet gedacht- na Show, de hele toestand, je weet wel, dat we elkaar hier weer op deze manier terug zouden zien, dat we gewoon weer op een ontspannen manier met elkaar zouden kunnen praten-

JACQUELINE:
Ja.

STEF BAAS:
Ik heb je gevolgd hoor. Ik heb mappen vol krantenberichten, foto's-

PAUL MINKS:
Jij bent een echte fan. Je hebt een echte fan Kim.

STEF BAAS:
Het is toch bijzonder. We begonnen in een nachtkroeg Kim, weet je nog, en nu staan we in het Stedelijk. Bas is schilder, jij speelt in internationale films, mijn god, internationaal, dat is wat Kim, Jack is de grootste producent van Nederland, ik heb het gezegd hè Jack, jij wordt de grootste producent van Nederland.

PAUL MINKS:

Nu ben je even in de war.

STEF BAAS:

Precies, dat zeg ik. En ik werk bij de radio. Het komt weer helemaal in hè, radio. Vanwege de overdosis beelden die we te verstouwen krijgen. Dat is onderzocht hè, de mensen willen weer hun eigen beelden maken. Ik durf te wedden dat het binnenkort gedaan is met televisie, film. Radio wordt het weer helemaal. Ik kon kiezen toen ik met toneel stopte, ze zitten overal te springen om creatieve mensen-

PAUL MINKS:

Staan.

STEF BAAS:

Wat zeg je.

PAUL MINKS:

Ze staan te springen om creatieve geesten.

STEF BAAS:

Precies.

PAUL MINKS:

Jij zei zitten, ze zitten te springen. Dat gaat niet.

ALEX VITELLI:

Dat gaat niet.

PAUL MINKS:

Ik heb nog nooit iemand zien zitten springen.

STEF BAAS:

Ze staan te springen, ja ja, goed, tuurlijk-

ALEX VITELLI:

Staan te springen gaat ook niet hè. Eerst sta je, dan spring je en daarna sta je weer. Als het goed is hè.

KIM OOSTERHUIS:

Of je valt.

ALEX VITELLI:

Ha ha ha. Of je valt.

JACQUELINE:

Je zegt maar wat hè.

ALEX VITELLI:

Het wordt stil, je wacht even en dan begin je gewoon te praten. Ik heb het gevoel dat we dit al eerder hebben meegemaakt. Wij hebben iets Kim, voel je dat nou-

STEF BAAS:

Er werd aan van alle kanten aan me getrokken hè, toen ik weg was bij Show. Maar het was wel mijn leven hè-

PAUL MINKS:

(*ondertussen*) Radio hè, die praten maar door.

STEF BAAS:

God jongens, geweldig, ik ben zo trots op jullie, ik heb toch ook een beetje aan de basis van jullie succes gestaan, ik bedoel Show was dan wel niet het gigantische project dat ik in gedachten had, ik was te jong, te ambitieus, ik heb de lat te hoog gelegd, maar het was het begin dat uiteindelijk leidde tot hier nu vandaag, een expositie in het Stedelijk, het is ook een beetje mijn feestje, godverdomme Kim, ik ben zo trots op je- (*wil haar omhelzen*)

JACQUELINE:

(deinst achteruit) Sorry, maar ik heb geen idee wie je bent.

STEF BAAS:

Kim-

JACQUELINE:

Of is dat stom dat ik dat zeg. Ik heb werkelijk geen idee-

STEF BAAS:

Ik heb Show voor je geschreven. Jack heeft het geproduceerd. Jack-

PAUL MINKS:

Ik ben Paul Minks.

STEF BAAS:

Show, kom op jongens, hou me nou niet voor de gek. Show.

PAUL MINKS:

Sorry. Zegt ons helemaal niets.

ALEX VITELLI:

Zeg. Wat vind je er nou van Paul.

PAUL MINKS:

Hoe bedoel je.

ALEX VITELLI:

Dit. Hier. Alles.

PAUL MINKS:

De expositie bedoel je-

ALEX VITELLI:
Jezus. Wat anders.

PAUL MINKS:
Weet ik nooit zo direct-

ALEX VITELLI:
Ja ja-

JACQUELINE:
Je bent toch journalist.

PAUL MINKS:
Nou en.

JACQUELINE:
Die hebben toch altijd overal een mening over.

ALEX VITELLI:
Precies-

PAUL MINKS:
Jij bent geil hè-

JACQUELINE:
Zoiets zeg je niet-

PAUL MINKS:
Sorry. Lichte vorm van de La Tourette. Gilles. Kut kut kut.

JIM VAN DER VAART:
Hé jongens- Zeg. Wat vinden jullie van de expositie- Kan toch niet meer.

JACQUELINE:
Ik vind er toch heel aardige beelden tussen-

JIM VAN DER VAART:
Allemaal gejat. Die Alex Vitelli werkt volgens mij met een Spirograph. Hè. Spirograph, kennen jullie dat nog. Zo'n apparaat waar je een copie van iets kan maken. Voor kinderen. Speelgoed. Hebben jullie écht nooit een Spirograph- Zo'n soort eh (geeft een vorm aan) en dan met aan de ene kant zo'n potloodje en dan ga je met de andere kant over een tekening heen, kennen jullie dat niet, werkte voor geen meter, behalve op de reclame hè, net als van die keukenapparatuur die je op de markt kan kopen, maar goed, die Vitelli die werkt dus wat mij betreft met zo'n Spirograph. Wat toch nog een soort kunst is dan, hè, omdat zo'n ding dus eigenlijk gewoon niet werkt, hè, dat vind ik dan weer knap ofzo, toch. *(moet hard om zichzelf lachen)* Spirograph. Kennen jullie dat écht niet-

ALEX VITELLI:
Nee-

JIM VAN DER VAART:
Jij bent toch, wacht even, jij bent toch-

ALEX VITELLI:
(geeft hem een hand) Alex Vitelli-

JIM VAN DER VAART:

(schrikt eerst, moet dan heel hard lachen) Ha ha ha. Dat zou wat wezen hè.

PAUL MINKS:
Hij is Alex Vitelli.

JIM VAN DER VAART:
Tuurlijk.

ALEX VITELLI:
Ik ben Alex Vitelli-

JIM VAN DER VAART:
Wie is dan die gast met dat zilveren jasje die hier rondloopt-

PAUL MINKS:
Die heeft toch ooit eens aan het songfestival meegedaan-

JIM VAN DER VAART:
Ach natuurlijk. Ja ja. Zeg jongens, ik loop even verder eh-
En jij bent Jack van Beers

PAUL MINKS:
En ik ben Paul Minks

JIM VAN DER VAART:
Ik zie jou straks

PAUL MINKS:
Ik heb al verkering

ALEX VITELLI:
Wie is die gast-

PAUL MINKS:
Ik ken hem van een of ander programma.

JACQUELINE:
Hoe komt zo iemand aan een uitnodiging-

ALEX VITELLI:
Dat ie dacht dat ik die gast in dat zilveren jasje-

JACQUELINE:
Heeft die echt met het songfestival-

ALEX VITELLI:
Ik ken hem uit de politiek dacht ik.

PAUL MINKS:
Ik denk de hele tijd die ken ik. Maar ik weet niet waarvan.

JACQUELINE:
Misschien hoort ie gewoon bij de Lilliputters-

PAUL MINKS:
Och jezus, die Lilliputters. Genante vertoning hè.

ALEX VITELLI:
Ideetje van Roelofs-

PAUL MINKS:
Die man weet van gekkigheid niet meer-

KIM OOSTERHUIS:
(*tegen Alex Vitelli*) Ik dacht dat het jou idee-

ALEX VITELLI:
Ik weet niet meer precies wiens idee het exact-

ALEX VITELLI:
Verschrikkelijk-

PAUL MINKS:
Die tableaux vivants. Smakeloos-

ALEX VITELLI:
Ja hè-

PAUL MINKS:
Compleet verkeerde context voor je werk.

ALEX VITELLI:
Tuurlijk. Zeg-

PAUL MINKS:
Die man snapt ook niks hè, Roelofs.

ALEX VITELLI:
Ach man-

PAUL MINKS:
Stinkt uit zijn bek ook-

JACQUELINE:
Echt waar?

PAUL MINKS:
Ik had net even een gesprekje. Werkelijk-

ALEX VITELLI:
Komt door de catering. Maison de Boer-

PAUL MINKS:
Ik dacht dat jij altijd de Dinerbus-

ALEX VITELLI:
Ik wel. Maar Roelofs-

STEF BAAS:
(*tegen Kim Oosterhuis*) In je laatste film was je geweldig-

JACQUELINE:
(*schrikt*) O God, sta je er nog.

STEF BAAS:
Die scène met die kunstenaar- Die dacht dat ie je zo kon versieren- Hij maakte geen enkele kans-

ALEX VITELLI:
Zeg. Hoe vind je het nou Paul-

PAUL MINKS:
Jezus-

ALEX VITELLI:
Je hebt goddomme een vrijkaartje. Je staat de hele tijd gratis champagne te drinken-

PAUL MINKS:
Ik vond het wel aardig-

ALEX VITELLI:
Hm hm.

PAUL MINKS:
Dus. (*wil weer met Jacqueline gaan praten*)

ALEX VITELLI:
Ja ja-

PAUL MINKS:
Sorry Alex. Vergeleken bij wat je in het interview vertelde-

ALEX VITELLI:
Dan zeg ik toch maar wat-

PAUL MINKS:
Je scheidt verwachtingen-

JACQUELINE:
Je vindt het dus niks-

PAUL MINKS:
Nou. Niks niks niks-

JACQUELINE:
Drie keer niks.

PAUL MINKS:
(lacht) Jij bent echt geil hè-

ALEX VITELLI:
Iedereen die ik spreek vindt het fantastisch Paul.

PAUL MINKS:
(roept) Kut kut kut-

JACQUELINE:
(roept) Kut kut kut-

ALEX VITELLI:
De expositie, de performance, ik heb nog niemand gehoord die die Lilliputters-

PAUL MINKS:
(roept) Waar blijft de soep.

JACQUELINE:
Waar blijft de soep?

ALEX VITELLI:
Iedereen die ik spreek-

PAUL MINKS:
Zei ik iets?

JACQUELINE:
Je riep waar blijft de soep.

PAUL MINKS:

Dat heb ik dus helemaal niet door hè. *(roept)* Flutwerk. Kabouterkunst. Rien Poortvliet-

ALEX VITELLI:

De volgende keer kom je maar mooi naar Amsterdam-

PAUL MINKS:

Niet weer over die taxi beginnen. Niemand krijgt een taxi.

ALEX VITELLI:

Kim Oosterhuis krijgt een taxi-

PAUL MINKS:

Dat is van een andere orde. De rest komt gewoon netjes zelf naar Hilversum. Free publicity, zo moet je het zien.

ALEX VITELLI:

Ja hoor. *(loopt weg met Stef Baas)*

PAUL MINKS:

(loopt achter hem aan) Alex. Wat is er nou jongen- Alex- *(hij komt weer terug)* Heb ik iets verkeerd gezegd-

JACQUELINE:

(haalt haar schouders op)

PAUL MINKS:

Typisch dat soort kunstjongens. Denken dat ze echt iets belangrijks doen hè, in de wereld. En hij is niet eens echt Alex Vitelli. Sneu. Toch?

JACQUELINE:

(haalt haar schouders op)

PAUL MINKS:

Jij bent echt-

JACQUELINE:

(glimlacht)

PAUL MINKS:

Godverdomme, en nou zeker niets meer zeggen hè. Dat ik me ongemakkelijk ga voelen- Jij bent op iets uit hè.

JACQUELINE:

(trekt heel snel haar T-shirt omhoog, snel weer naar beneden)

PAUL MINKS:

Dat ging te snel. *(pakt haar T-shirt, wil het omhoog trekken, ze houdt hem tegen)* Dat is niet eerlijk. Moet je ook écht wat laten zien Jacqueline.

JACQUELINE:
Ik ben Kim Oosterhuis.

PAUL MINKS:
Kom op Jacqueline-

JACQUELINE:
Jack wil niet dat je dat zegt-

PAUL MINKS:
Wat bedoel je. Jacqueline?

JACQUELINE:
Pas op want ik bel Jack hè-

PAUL MINKS:
Nou word ik opeens heel erg bang Jacqueline.

JACQUELINE:
Pas op hè ! *(af)*

STEF BAAS:
Jack-

PAUL MINKS:
Misschien ben ik Jack maar ik heet Paul!

STEF BAAS:
(af)

De man in het zilveren jasje komt op

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Sorry-

PAUL MINKS:
Heb jij niet ooit in het songfestival gezeten.

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Sorry-

PAUL MINKS:
Ik dacht even-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Komt door dit jasje dat je dat denkt.

PAUL MINKS:
Ik kan je even niet volgen-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Van dat songfestival. Komt door dit jasje-

PAUL MINKS:
Jaja-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Heb ik gekocht toen ik bij cultuur kwam. Vinden ze leuk hè, de kunstenaars, als je er zelf ook een beetje artistiek uitziet.

PAUL MINKS:
Fijn jasje hoor.

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Je voelt je op je gemak hè, in zo'n jasje.

PAUL MINKS:
Kan ik me voorstellen. (*wil weg lopen*)

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Jij bent journalist niet-

PAUL MINKS:
Ja-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Zeg. Is het nou waar dat Alex Fritello die schilderijen helemaal niet zelf heeft geschilderd -

PAUL MINKS:
Hoe kom je aan die informatie-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Roelofs liet zoiets doorschemeren-

PAUL MINKS:
Zeg. Roelofs. Wordt die nou gewipt-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Tsja-

PAUL MINKS:
Ik hoorde dat ze in de raad niet zo wild waren van zijn beleid-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Eh, ik ga daar dus niet rechtstreeks over hè-

PAUL MINKS:
Je vangt toch wel eens wat op lijkt me.

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Tuurlijk. Maar ik eh-

PAUL MINKS:
Ik ga dat écht niet zo maar aan de grote klok-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Ik vertrouw je wel-

PAUL MINKS:
Ik jou ook.

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Eh- Geen commentaar-

PAUL MINKS:
Dit is geen interview-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Ik kan u hierover verder geen mededelingen doen- (*hoest*)

PAUL MINKS:
We staan gewoon gezellig met elkaar te praten, je kan het toch wel ergens over hebben-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Zoals ik u zojuist al zei-

PAUL MINKS:
Oké oké. (*loopt weg*)

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Het werkt wel hè. Mediatraining, van hoe heet ze, van de t.v, zo'n vrouw eh, op zondagmiddag heeft ze dat programma, eh- Voor het eerst dat ik het nodig heb. Je kan niet meer zonder hoor. In de politiek dan. Voor je het weet zeg je iets stoms. Vlieg je eruit. Stressbaan hoor, man. Zeker cultuur. De verantwoordelijkheid hè. En dan de geldstromen. Ik bedoel. Cultuur is verspilling. Laten we eerlijk zijn. Kijk naar Roelofs. Verdient zichzelf niet terug zo'n museum toch. Op deze manier. En dan is het aan ons om te zeggen, luister eens even Roelofs, allemaal goed en wel. Wij pompen er een x- bedrag in, maar wat krijgen we daar voor terug. En dan vooral de burger hè. Hoe verkopen we dat hè, zo'n opening vandaag. Met champagne hè, ik bedoel, de trailer van Maison den Boer staat wél voor de deur, dat kan je niet geheimhouden. Dus de burger die fietst daar dan voorbij. En wat ziet die dan staan daar hè, in dat Stedelijk museum, waar hij dan zelf voor betaald heeft, laten we eerlijk zijn, die museums zijn van ons allemaal toch, maar die burger ziet ons daar staan te drinken hè, in zijn museum. Die heeft thuis geen Maison de Boer voor de deur staan, bij wijze van spreken dan hè. Dus die wordt mondig dan hè, de burger en terecht. Maar dat komt door die ramen. Ik bedoel. Zo'n museum is een en al glas toch. Je houdt het niet geheim hè, wat er hier binnen gebeurt. En daar wil Roelofs niet aan hè, als wij zeggen, doe eens een gordijntje dicht, hoeft niet ouderwets meteen

vitrages, ik bedoel, lamellen, rolgordijnen, wat ons betreft kan alles, maar doe het niet zo open en bloot. Ga niet zo naar buiten staan te kijken met je glas champagne, die schalen met hapjes. Dat is provocatie. Of zet dan ook buiten iemand neer met een schaal met stukjes worst, hoeft niet direct van Maison de Boer, gewoon, aan de overkant zit een slager notabene, kwestie van even oversteken, kleine investering toch. Kijk. Zo betrek je de burger bij dat museum, is zo'n opening direct een feestje voor de hele stad geworden. Dan kunnen we ook die onrendabele kunst weer verkopen. Dan zeg je oké. Het levert niets op, maar het is wel gezellig. Maar Roelofs wil dat niet begrijpen. Hij luistert niet. Hij belt niet terug. Ik krijg goddomme steeds zijn secretaresse aan de telefoon. Terwijl ze verdomd goed weten wie ik ben. En dan is ie er zogenaamd niet. Ik heb wel eens met m'n mobiele telefoon staan bellen, hier aan de overkant. Zat ie gewoon op z'n kamer. Zag ik hem gewoon zitten, niks geen vergadering ofzo. Zegt ze dat ie er niet is. Dus ik zeg, ik sta verdomme aan de overkant, ik zie hem zitten, zegt ze dat kan niet, hij is op atelierbezoek bij een of andere Amerikaanse popster die misschien een expositie krijgt. Tot ziens meneer Zeverink. Dus ik blijf even staan wachten aan de overkant. Zie ik haar binnenkomen in zijn kamer en de luxaflex laten zakken. Kijk. Dat kan dan ineens wel hè. Op zijn kamer hangen luxaflex. Dat is toch meten met twee maten. Volkomen ondoorzichtig beleid. De wethouder ziet het al lang niet meer zitten met Roelofs. Je hebt het niet van mij hè, maar ze zijn allang met de opvolging bezig-

PAUL MINKS:

Zo Roelofs-

ROELOFS:

Zo vrienden.

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:

Roelofs! Ik schrik me helemaal-

ROELOFS:

Slecht geweten-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:

(geeft hem een hand) Prima expositie Roelofs-

ROELOFS:

Als jullie een glas hebben-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:

Alleen een bierglas-

ROELOFS:

Glas is glas Berend. *(schenkt zijn glas vol champagne)* Of wil je daar soms ook een gordijntje voor. Jij Paul?

PAUL MINKS:

Sorry. Ik moet even-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Het was off the record dus hè-

PAUL MINKS:
(steekt zijn duim op) Primadeluxe. *(af)*

ROELOFS:
Interviewtje gehad-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Soort van. Wat een doordrammer-

ROELOFS:
Pers hè- Waar ging het over-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Beleidszaken-

ROELOFS:
Het museum? Mijn positie?

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Luister Roelofs-

ROELOFS:
(biedt de schaal met hapjes aan) Maison de Boer-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Ik had de trailer al zien staan-

ROELOFS:
Wat bedoel je daarmee-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Ik zeg alleen dat ik die trailer-

ROELOFS:
Die lilliputters kunnen eten zeg.

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Geweldige actie, die lilliputters. Thematisch op zijn plek. De kleine mens in de grote wereld. Maakt ons ineens een soort van ubermensch-

ROELOFS:
Nou nou-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Ik weet waar ik het over heb Roelofs. Is toch een tikje fascistisch, die kunst van die Fritello. Zo'n beetje snuf movie, porno, ik weet niet-

ROELOFS:
Ja ja-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Maar een brok in mijn keel hoor. Écht. Als je er gevoelig voor bent hè. Ik bedoel affiniteit met de kunst hebt. Die tableaux vivants, vond je daarvan-

ROELOFS:
Apart wel. *(neemt weer iets van de schaal)* Maison de Boer. Altijd goed hè. *(neemt een slok uit de fles champagne)* Zo meteen ben ik weer de nette meneer. Och man. De koningin.

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Geweldig dat ze er was-

ROELOFS:
Vond het weer niks hè. Ik blijf altijd extra lang staan bij de schilderijen waarvan ik weet dat ze ze verschrikkelijk vindt.

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Godverdomme- Dan vraag je er toch om-

ROELOFS:
Staat ze een potje te schelden. Je weet niet wat je meemaakt.

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Roelofs-

ROELOFS:
Heerlijk. Woedend is ze dan. Weet je wat ze daarnet tegen me zegt? Het wordt tijd dat ik hier zelf eens een tentoonstelling inricht. Als gastconservator-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Zegt ze dat.

ROELOFS:
Je wordt geacht een serieus gesprek te voeren hè. Dus ik zeg: helemaal geen gek idee-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Fantastisch idee.

ROELOFS:
Kom op. Dat mens weet niets van kunst-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Oké, maar de koningin-

ROELOFS:
Het is de koningin maar-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Het is wél de koningin Roelofs-

ROELOFS:
Einde discussie-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Misschien dat wij als gemeente op een of andere manier betrokken-

ROELOFS:
Dit is mijn toko Zeverink-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Jij voelt je altijd direct zo bedreigd-

ROELOFS:
Man-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Nee Roelofs-

ROELOFS:
In godsnaam-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Het is helemaal niet nodig te vloeken-

ROELOFS:
Dat gedram-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Ik probeer er alleen maar achter te komen-

ROELOFS:
Jij bent echt onuitstaanbaar-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Waarom jij in alles je eigen gang wilt gaan-

ROELOFS:
Daar gaat het niet om-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Terwijl je donders goed weet dat je verantwoording aan mij bent verschuldigd-

ROELOFS:
Ander onderwerp-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Want dat weet je donders goed.

ROELOFS:
Ander onderwerp.

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
We hebben een beschaafd gesprek.

ROELOFS:
Ander onderwerp.

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Daar kun jij niet in je eentje het verloop van bepalen-

ROELOFS:
(neemt een slok wijn)

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Luister Roelofs. Ik vind toch dat als de koningin-

ROELOFS:
(schreeuwt) Ik ga het toch doen man-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Wat zeg je?

ROELOFS:
Je hoorde het best-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Je gaat het wél doen?

ROELOFS:
Zie je nou.

PAUL MINKS:
(op) Wat ga je doen?

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Waarom doe je dan zo ingewikkeld.

ROELOFS:
Kwestie van ondoorzichtig beleid-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Ik sta achter je Roelofs-

ROELOFS:
(draait zich snel om) Waar dan-

PAUL MINKS:

Waar gaat dit in godsnaam over jongens-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:

We hebben de koningin gevraagd-

ROELOFS:

Hij heeft hier niets mee te maken.

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:

Ik denk toch dat wij als gemeente in dezen-

ROELOFS:

(wrijft in zijn ogen) Oh-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:

Het is goed als de stad Amsterdam-

ROELOFS:

Stad Amsterdam, dat zegt me niets-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:

Jij bent in dienst-

ROELOFS:

Dit is mijn toko- Ik doe hier leuke dingen ja. (*tegen de Paul Minks*) De koningin richt een expositie in binnenkort-

PAUL MINKS:

Serieus?

ROELOFS:

Zie je d'r al rondlopen. Haar los, gemakkelijke broek aan. Samen in de depots. Diepe gesprekken. Eindelijk iemand die haar serieus neemt. En dan stiekem zoenen-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:

Je meent het hè-

ROELOFS:

Wedden dat het me lukt-

PAUL MINKS:

Kom op Roelofs-

ROELOFS:

En misschien wel meer. Tussen de Mondriaans en Malevichen- Dat maakt een hoop los jongens-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Niet bij de koningin-

ROELOFS:
Wedden dat het me lukt.

PAUL MINKS:
Waar wedden we om-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Jij bent echt gek Roelofs-

PAUL MINKS:
Waar wedden we om Roelofs-

ROELOFS:
Middagje met z'n tweeën naar de hoeren-

PAUL MINKS:
Deal.

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
(*tegen Roelofs*) Je hebt wel een openbare functie-

ROELOFS:
Zal ik Alex Vitelli vragen een schilderij te maken. Verslaggever en beleidsambtenaar.

PAUL MINKS:
Moet je doen-

ROELOFS:
Allebei in leren pak zonder kruis. Zeverink met een zweepje en een slappe lul.

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Godverdomme Roelofs-

ROELOFS:
Paul trekt zich af op de foto van de koningin.

PAUL MINKS:
Fantastisch idee-

ROELOFS:
Als je nog één keer met de voorzitter van mijn bestuur belt Zeverink-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Geen commentaar-

ROELOFS:

Dan zorg ik ervoor dat dat schilderij op de expositie van de koningin hangt jongen.
(af)

PAUL MINKS:

Wat bedoelde ie nou. Met als je nog een keer zijn voorzitter belt-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:

Kwestie van vinger aan de pols.

PAUL MINKS:

Er is van alles aan de hand hè-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:

Dat zijn uw woorden- (af)

BLACK OUT

SCÈNE 15 BERKHOF EN PETERS IN HET STEDELIJK

PETERS:

Jezus, wat is er hier aan de hand Jurgen.

BERKHOF:

Een of andere opening.

PETERS:

Het stikt van de lilliputters.

BERKHOF:

Dat schijnt er bij te horen.

PETERS:

Ze proberen je portemonnee te rollen, heb je dat ook gemerkt.

BERKHOF:

Luister. Het gaat om de zaak Jim van der Vaart.

PETERS:

Ben je daar nog steeds mee bezig.

BERKHOF:

Ik krijg er geen vat op. Ik heb een frisse blik nodig, iemand die er volkomen blanco naar kijkt.

PETERS:

Oké.

BERKHOF:

Ik heb dat hele dossier doorgeploegd. Hij is neergeschoten, gestopt met dat programma. Op een gegeven moment wordt hij gevraagd voor een toneelstuk waarin hij die aanslag letterlijk moet naspelen, een volkomen bizar idee, maar hij gaat er op in. Ik ben bij de repetities geweest, ik heb een try out gezien die hopeloos uit de hand liep. Op een of andere manier zijn ze met zijn allen het spoor volledig bijster geraakt en uiteindelijk is het stuk afgelast en Jim is weer naar Groningen vertrokken.

PETERS:

En verder.

BERKHOF:

Dat weet ik dus niet. Maar wordt iemand zo maar zo lang in de gaten gehouden.

PETERS:

Dat lijkt me niet.

BERKHOF:

Precies. Dus is er iets met hem aan de hand. Dat houdt me op de been Peters. Ik denk steeds, het is niet voor niets, niets voor niets allemaal. Maar op een gegeven moment

houdt het op, als je iemand nergens op kan betrappen moet je er mee stoppen, daar zat ik heel dicht tegenaan hè, ik dacht, ik bel Peters, ik leg hem de zaak voor en als hij zegt geef het op, dan geef ik het op.

PETERS:

Dat lijkt me inderdaad-

BERKHOF:

Dus ik maak een afspraak met jou en ik rijd hier naartoe, staat er ineens iemand in de berm naar me te zwaaien en te roepen, ik schrik me rot, ik had hem bijna overreden, blijkt het dus Jim van der Vaart te zijn, totaal onaanspreekbaar. Ik geef hem een lift maar als hij hoort dat ik naar het Stedelijk museum ga wil hij dat ik hem er midden op de snelweg uitzet. Dat is toch vreemd.

PETERS:

Maar hij heeft dus niets gedaan-

BERKHOF:

Vooralsnog niet, maar daar komen we wel achter.

PETERS:

Jurgen-

BERKHOF:

Luister Peters. Jij neemt dat dossier helemaal door. En dan met speciale aandacht voor de gewone zaken. De plekken waar hij boodschappen doet. Hoe vaak hij zijn hond uitlaat-

PETERS:

Wacht nou even Jurgen.

BERKHOF:

Ik ben er van overtuigd dat daar de sleutel ligt. Juist in de gewone zaken.

PETERS:

Ik kan dat niet doen.

BERKHOF:

Sorry?

PETERS:

Ik heb daar geen tijd voor, ik ben daar niet voor aangesteld. Je weet dat de Graaf niet wil dat ik me met jouw zaken bemoei.

BERKHOF:

De Graaf hoeft daar toch niets van te merken.

PETERS:

Luister. Ik heb het verschrikkelijk druk. En jij bent met pensioen.

BERKHOF:
Ze hebben me gebeld voor een klus.

PETERS:
Dat zal allemaal wel-

BERKHOF:
Je gelooft niet dat ik gebeld ben hè.

PETERS:
Ik snap niet dat je niet gewoon een beetje geniet van je vrije tijd.

BERKHOF:
Je hebt gelijk, je hebt het veel te druk Peters. Het is je aan te zien- (*geeft Peters een hand*) Toch bedankt voor de moeite.

PETERS:
Maar-

BERKHOF:
Ik betaal de rekening wel.

PETERS:
Wacht nou even Jurgen-

BERKHOF:
Geen enkel probleem. Ga nou maar snel.

PETERS:
(*vertrekt*)

STEF BAAS:
(*komt op*) Ik snap jouw probleem Berkhof.

BERKHOF:
U bent toch-

STEF BAAS:
Stef Baas en ik snap precies waar jij mee zit. Je kan aan de buitenkant niet meer zien wat iets waard is. Neem dat project Show waar jij mee bezig bent.

BERKHOF:
Ik ben hier voor Jim van der Vaart-

STEF BAAS:
Precies. De presentator die zogenaamd in zijn programma werd neergeschoten.

BERKHOF:
Wacht even-

STEF BAAS:

Dat was toch allemaal in scène gezet. Heb je die uitzending gezien. Dat was toch geen pistool. Daar schiet je nog geen konijn mee neer.

BERKHOF:

Maar-

STEF BAAS:

Het hele verhaal begon met een of andere vage opname, die plotseling opdook. (geeft Berkhof een filmpje) Van der Vaart, 's avonds op een winderig parkeerparkeerterrein. Heel suggestief, bewegende camera, vage beelden. Er werd van alles gesuggereerd over jonge jongens die op dat soort parkeerplaatsten rondhangen en dat van der Vaart die dus daarom- Dus van der Vaart denkt, ik heb het niet meer in de hand, ik houd de eer aan mezelf, ik laat me zogenaamd neerschieten. Ze huren die sukkel van een Bas van der Knaap in, die schiet hem per ongeluk in zijn been, wat de zaak eigenlijk alleen maar geloofwaardiger maakt, er wordt een hele show omheen gebouwd, van der Vaart slachtoffer van mediahetze. Hij verdwijnt totaal uit beeld, verhuist naar Groningen. Kim Oosterhuis ontmoet Stef Baas en hola, Stef Baas schrijft een rol voor Jim van der Vaart in de voorstelling Show. Snap je je probleem Berkhof. Of je dat nou wilt of niet, je komt toch uiteindelijk weer in Show terecht. Wist je bijvoorbeeld dat er nog steeds geld gestort wordt op een rekening ten gunste van Show. (geeft hem een foto) Bert Zeverink. Beleidsambtenaar cultuur. Heeft het hele cultuurbeleid naar zich toegetrokken blijft maar bedragen storten. Hier. (geeft hem een pakketje) De bankafschriften waar het om gaat. Allemaal ondertekend door dezelfde ambtenaar. Zie je. Bert Zeverink.

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:

(rent de ruimte binnen) Het was off the record-

ALEX VITELLI:

Zeg-

PAUL MINKS:

Ik heb niet openbaar gemaakt.

ALEX VITELLI:

Ik krijg net een opdrachtje van Roelofs-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:

Je hebt het de wethouder-

PAUL MINKS:

Allemaal heel discreet.

ALEX VITELLI:

Roelofs wil dus een soort portretje-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:

Dat was niet de afspraak.

ALEX VITELLI:
Niks aan de hand man-

PAUL MINKS:
Hij belt me zo terug.

ALEX VITELLI:
Een soort van soft porno-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Wat?

ALEX VITELLI:
Relax. Heel discreet enzo-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Ik heb het niet tegen jou-

ALEX VITELLI:
Ja ja- *(pakt zijn organiser)* Eh-

PAUL MINKS:
(zijn telefoon gaat over) Daar zul je hem hebben-

ALEX VITELLI:
Ik wilde dus even een afspraakje met jullie eh-

PAUL MINKS:
(zijn telefoon gaat nog steeds) Misschien dat je hem even zelf-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
(wil weglopen) Vergeet het maar-

ALEX VITELLI:
(houdt hem tegen) Kom op Zeverink.

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
(wil hem aan de kant duwen)

PAUL MINKS:
(neemt de telefoon op) Ja. Hij staat hier naast me-

ALEX VITELLI:
Het is een kwestie van een middagje poseren man-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Ik heb er allemaal niets mee te maken-

PAUL MINKS:
(in de telefoon) Hij zegt dat hij er niets mee te maken heeft-

ALEX VITELLI:
Het is voor Roelofs-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Ik laat me niet omkopen door Roelofs-

PAUL MINKS:
(in de telefoon) En dat ie zich niet laat omkopen door Roelofs-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
(wil de telefoon van de Paul Minks af gaan pakken) Godverdomme Paul-

ALEX VITELLI:
(houdt De man in het zilveren jasje hardhandig tegen) Waar is je agenda Zeverink.
Als ik niet binnen een week-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Laat me met rust-

ALEX VITELLI:
Hij maakt me af man-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Het was off the record Paul-

ALEX VITELLI:
(bijna huilend) Hij maakt me hartstikke koud-

PAUL MINKS:
(in de telefoon) Ik kan het hem even vragen-

ALEX VITELLI:
(desperaat) Waar is godverdomme je agen- *(heeft De Man's agenda uit zijn jasje gehaald)* Jullie begrijpen niets van kunst hè- Hier. *(laat zijn agenda zien, houdt hem op zijn kop)* Bijna leeg. Godverdomme. *(schudt de agenda)*

PAUL MINKS:
Interessante plaatjes Zeverink-*(laat de foto's aan de Alex Vitelli zien)*

ALEX VITELLI:
Jezus-

BERKHOF:
Ik heb je toch gezegd de Vliet. Je krijgt er last mee als je ze niet wat beter opbergt.

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Daar heb ik helemaal niets mee-

PAUL MINKS:
Ik vind ze net hier op de grond-

ALEX VITELLI:
Hoe kom je daaraan?

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Ik heb geen idee, ik heb die foto's nog nooit gezien-

BERKHOF:
Kom op de Vliet.

PAUL MINKS:
Jij zag ze toch ook uit zijn agenda vallen-

ALEX VITELLI:
Ja- Geweldig man, dit is pas grof-

BERKHOF:
Als we dat vinden dan hang je hè.

PAUL MINKS:
Had je die gewoon in je agenda?

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Die heeft iemand in mijn agenda gestopt.

PAUL MINKS:
God Zeverink. Dat had ik nou nooit achter je gezocht.

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Ik ben dat niet Paul. Ik kan dat niet zijn.

ALEX VITELLI:
Die vrouw die ken ik ergens van.

BERKHOF:
Dat is Kim Oosterhuis.

PAUL MINKS:
Stuiten we opeens op het geheime leven van Bert Zeverink.

BERKHOF:
Zo vind ik hier een rekening voor vijf flessen champagne die u met de gemeentelijke creditkaart heeft afgerekend.

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:
Dat was in het kader van het project Show ja.

BERKHOF:

En voor datzelfde project Show heeft u later een overboeking gemaakt van 325000 euro in naam van de gemeente.

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:

Ik heb de bedragen niet meer precies in mijn hoofd, maar dit lijkt me niet de juiste gelegenheid-

BERKHOF:

En wie was uw contactpersoon bij de organisatie van Show-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:

Mijn contactpersoon.

BERKHOF:

Met wie voerde u overleg-

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:

Dat was dan Kim Oosterhuis. De echte Kim Oosterhuis dan.

BERKHOF:

De echte Kim Oosterhuis.

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:

Niet de Kim Oosterhuis die hier ook rondloopt, die filmactrice.

KIM OOSTERHUIS:

(komt op)

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:

Zij hier is de echte-

KIM OOSTERHUIS:

Ik ben Chantal Fransen.

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:

Kim-

STEF BAAS:

Wacht even. Ik snap niet-

KIM OOSTERHUIS:

Zo wil hij het graag. Ik spreek met hem af in restaurants, hij wil dat ik als Kim Oosterhuis met hem kom praten over een of ander project, dus dan kleeft ik me als Kim Oosterhuis, ik probeer me zo goed mogelijk zoals zij te gedragen.

STEF BAAS:

Dit is volkomen onzin.

DE MAN IN HET ZILVEREN JASJE:

Ik heb met haar overlegd over de voorstelling Show.

KIM OOSTERHUIS:

Kan ik gaan, ik heb direct een afspraak-

PAUL MINKS:

Wat mij betreft-

STEF BAAS:

Kim!

BLACK OUT

Berkhof en Stef Baas zijn nog op, de rest is af

BERKHOF:

En hoe vaak heeft de voorstelling uiteindelijk gespeeld. Want zo ver wij hebben kunnen achterhalen is de voorstelling dus nergens te zien geweest. Er is helemaal nergens iets terug te vinden over het project.

STEF BAAS:

Luister Berkhof-

BERKHOF:

De heer Mengelberg heeft ons verklaard nog nooit van het project Show gehoord te hebben. Mengelberg heeft onder ede heeft verklaard nog nooit met u over Show gepraat te hebben. Mengelberg heeft zelfs verklaard dat hij u nooit heeft ontmoet-

STEF BAAS:

Ik voel me niet-

BERKHOF:

Hij kent u niet.

STEF BAAS:

Ik voel me niet zo goed. *(loopt weg)*

JACQUELINE :

(rent samen met Kim Oosterhuis de kamer in, ze schrikt, ze gaan naast elkaar zitten, Jacqueline pakt haar telefoon) Jack, je moet komen, ik weet het niet meer, ze bleven maar tegen me aanpraten met z'n allen en toen ben ik gaan rennen Jack, maar alles lijkt hier op elkaar, ik kom steeds weer in dezelfde ruimte terecht, luister nou Jack, er loopt er hier een rond die gelooft in reïncarnatie, een oude geest, het is een oude geest Jack, hij heeft in mijn ogen gekeken en toen heeft hij me herkend, ik kon er niets aan doen, het spijt me zo- En een ander heeft me vastgepakt, het kwam zo dichtbij ineens, en nu zit ik hier achter mezelf, precies wat ik zeg, ik durf niet goed om te draaien. Ik weet dat ik er ben, daar, ik zag mezelf eventjes in mijn ooghoek daarnet. Wat is dat nou voor vraag Jack. Weet jij dan waar je bent. Ik weet dat niet Jack, ik kan het niet

omschrijven, het is hier precies hetzelfde als overal. Nee, verder ben ik alleen, ik ben nu heel alleen. Ik wil dit niet Jack-

PAUL MINKS:

(komt op, hij spreekt in de telefoon) Wat is er aan de hand Jacqueline?

JACQUELINE:

Ik snap het niet Jack- Ik sta tegenover iemand die precies tegelijk met jou-

PAUL MINKS:

Jack is dood. Ik heb hem daarnet afgemaakt.

JACQUELINE:

Doe niet zo-

PAUL MINKS:

Ga maar kijken. De toiletten op de eerste etage, twee trappen naar beneden-

JACQUELINE:

Jij bent- Jij bent- *(rent weg)*

BERKHOF:

Wat was dat nou met Jack van Beers.

KIM OOSTERHUIS:

Jack is er totaal aan onderdoor gegaan, aan die affaire met Show. Die wilde alleen nog maar mensen maken.

PAUL MINKS:

Hij was totaal geobsedeerd door Jacqueline. Dat moest en zou een succes worden. Dus plakte hij het concept Kim Oosterhuis op haar en dat loopt als een trein, je hebt het gezien.

KIM OOSTERHUIS:

Kan je je voorstellen hoe het is als iemand op basis van jouw credits carrière maakt.

BERKHOF:

Dus jij bent wel Kim Oosterhuis.

KIM OOSTERHUIS:

Ik weet niet meer zo goed wie ik ben. Ik pas me aan de situatie aan.

PAUL MINKS:

Ik ben daar jaloers op. Die vrouw kan alles zijn Berkhof.

KIM OOSTERHUIS:

En ik zou zo graag net als hij altijd helemaal mezelf willen zijn.

BLACK OUT

SCENE 15 HET VERHOOR

Als het licht aangaat zit Jim van der Vaart tegenover Berkhof, Peters ligt te slapen

BERKHOF:

(gebaart Jim van der vaart zich te concentreren, zachtjes) Kan je me vertellen wat je ziet van der Vaart.

JIM VAN DER VAART:

Hoe bedoel je.

BERKHOF:

(gebaart dat hij zachtjes moet praten) Als je naar me kijkt. *(concentreert zich op Van der Vaart)* Probeer eens te omschrijven wat je ziet.

JIM VAN DER VAART:

Ik heb geen idee.

BERKHOF:

(geschrokken) Je ziet toch wel iets neem ik aan.

JIM VAN DER VAART:

Natuurlijk.

BERKHOF:

(rustig) Goed. Probeer nou eens rustig te kijken-

JIM VAN DER VAART:

Ik zie jou.

BERKHOF:

Juist. En omschrijf nou eens wat je dan ziet.

JIM VAN DER VAART:

Ik begrijp niet waar je naartoe wilt.

BERKHOF:

Godverdomme. Concentreer je van der Vaart.

JIM VAN DER VAART:

Je moet waarschijnlijk iemand anders hebben.

BERKHOF:

Wie moet ik dan hebben denk je.

JIM VAN DER VAART:

Hoe kan ik weten-

BERKHOF:

Jij zegt dat ik iemand anders moeten hebben.

JIM VAN DER VAART:

Ik zou niet weten waarom iemand mij iets zou willen aandoen.

BERKHOF:

Wie wil er jou iets aandoen.

JIM VAN DER VAART:

Dat weet ik dus niet.

BERKHOF:

Dat zeg je niet voor niets. Heb jij het idee dat ik-

JIM VAN DER VAART:

Ik denk het niet.

BERKHOF:

Waar haalt hij het dan vandaan dat ik jou iets zouden willen aandoen. Ik stel een heel eenvoudige vraag, meer niet. Wat zie je als je naar me kijkt.

JIM VAN DER VAART:

Wat doe ik hier.

BERKHOF:

Heb je door dat je nu een enorme vraag stelt. "Wat doe ik hier". Dat was de vraag hè, en dan probeer ik je daar een antwoord op te geven en dan denk ik en dan denk ik en ik denk en ik denk en zo kan ik nog wel even door gaan, ik blijf nog even denken en denken, maar ik heb geen idee. Eerlijk waar. Begrijp je dat je veel te abstracte zaken vraagt. Waarom ben ik hier. Dat is is gigantisch. Daar hebben filosofen eeuwenlang over nagedacht en dat vraag jij mij zo plompverloren op de man af. Waar zie je me voor aan? (*pauze*) Waar zie je me voor aan van der Vaart.

JIM VAN DER VAART:

(*zacht*) Wat wil je van me.

BERKHOF:

Die vraag kan ik omdraaien.

JIM VAN DER VAART:

Ik wil niets van jou.

BERKHOF:

Wat doe ik hier dan. Zie je dat dat best lastige vragen zijn. Dat soort vragen moet je niet stellen, daar haal je enkel van alles mee overhoop. Kijk naar mij. Ik vraag jou iets heel concreets: wat zie je als je naar me kijkt. Dat is een vraag waar je wat mee kan. Probeer te omschrijven wat je ziet. Ik zit hier voor je. Je kan me vastpakken. Ik ben er. Wat is het nou voor moeite om te beschrijven wat je ziet, ik snap dat niet.

JIM VAN DER VAART:

Maar waarom.

BERKHOF:

Omdat ik het je vriendelijk vraag en het geen enkele inspanning kost. Het hoeft geen literaire beschrijving te zijn, ik vraag je geen gedicht te schrijven- (*indringend*) Ik moet weten wat je ziet. Dat is alles. (*pauze*) Luister Jim. Als ik heel eerlijk ben hè, dan komt alles me hier volkomen onwerkelijk voor.

JIM VAN DER VAART:

Waarom hen je me hier naartoe gebracht.

BERKHOF:

Hebben ik jou hier naartoe gebracht.

JIM VAN DER VAART:

Waarom-

BERKHOF:

Ik heb net zo goed geen flauw idee. Ik weet van niets. (*pauze*) En wat nu.

JIM VAN DER VAART:

Ik weet het niet.

BERKHOF:

Dan weet ik het ook niet.

JIM VAN DER VAART:

Maar-

(*pauze*)

BERKHOF:

Wat wil je nou zeggen.

JIM VAN DER VAART:

Maar-

BERKHOF:

(*imiteert Jim*) Maar- Wat is er aan de hand Jim. Daar probeer ik samen met jou achter te komen. Jij zegt dat ik je hier naartoe heb gebracht. Dat wil ik met liefde van je aannemen. Maar dan moet jij van me aannemen dat ik geen idee heb waarom. Ik weet het niet. Feit is dat ik mezelf steeds in situaties terugvind waarvan ik geen idee heb hoe ik erin terecht ben gekomen. Opeens zit ik tegenover jou en dan zeg jij dat jou hier naartoe heb gebracht en dan denk ik waarom heb ik in godsnaam deze man hier naartoe gebracht en dan probeer ik erachter te komen wat wij met elkaar te maken hebben en dan wil je niet een beetje meewerken, dan blijf je maar doorzeuren dat ik de verkeerde te pakken heb en dan denk ik, hij heeft vast gelijk, natuurlijk heb ik de verkeerde te pakken en dan denk ik maar hoezo moet ik iemand pakken, ik weet helemaal van niets, ik vind mezelf hier terug, met jou aan een tafeltje, ik kijk in die angstige ogen van je en ik denk waar is die man in godsnaam bang voor, wat ben

ik voor onmens, maar dat ben ik niet, zo ben ik niet. Ik ben minstens zo bang als jij. Zie je dat dan niet aan me.

JIM VAN DER VAART:
Nee.

BERKHOF:
Dat is toch raar. Wat zie je dan aan me.

JIM VAN DER VAART:
Dat je hier plezier in hebt.

BERKHOF:
Denk je dat.

JIM VAN DER VAART:
Dat zie ik.

BERKHOF:
(angstig) Ik ben doodsbenauwd. Waarom is dat bij mij niet te zien. O God, ik ben zo verschrikkelijk bang dat mijn leven een grote mislukking is. Ik ben bang dat het allemaal voor niets is snap je. Als in een slechte film, waar een vreselijke ingewikkelde plot wordt opgezet die uiteindelijk nergens naartoe gaat. Misschien heb je gelijk, misschien heb ik de verkeerde te pakken. Maar wat mij betreft is het andersom net zo waar. Heb jij met mij net zo goed de verkeerde te pakken. Heb ik erom gevraagd hier met jou in een ruimte te zitten? In je bange ogen te kijken? We zitten in hetzelfde schuitje. We vinden onszelf terug in deze situatie en we hebben beiden geen idee wat we ermee aan moeten. Ik heb geen zin overal in mijn eentje voor op te draaien. Voor hetzelfde geld ben ik van geen belang. Snap je wat ik bedoel. Ik laat me door jou nergens intrekken waar ik in wezen totaal geen deel van uitmaak. Dan heb jij waarschijnlijk de verkeerde te pakken. Als we er verder geen woorden aan vuil maken zijn we de hele toestand binnen de kortste keren vergeten en is het nooit gebeurd.

BLACK OUT

BERKHOF:
Jezus. Godverdomme, ben jij er nog. Jim. Paul Minks, ik eh- Zeverink. Zeverink, godverdomme, ik ben bang dat er een of andere stop, dat er ergens een stop-

(het licht gaat weer aan, Berkhof heeft het kostuum van Roelofs aan en zijn bril op)

Zie je wel, het was een of andere- Zeverink, *(hij tast voor zich uit)* Jezus, er is iets eh- *(hij vind op de tast een stoel)* Het gaat wel over. Een kwestie van even zitten, rustig ademen. Het is de schrik Jurgen, dan krijg je dat, enkel de schrik-

SCÈNE 16 DE ONTKNOPING

DE VLIET:

(loopt snel naar binnen) Juist Berkhof- *(in zijn mobiele telefoon)* Hij zit hier op de derde etage.

BERKHOF:

(draagt het kostuum van Roelofs, heeft diens bril op) Ben jij dat de Vliet.

DE VLIET:

Man wat zie jij eruit.

BERKHOF:

Ik voel me niet erg goed.

DE VLIET:

Sinds wanneer draag jij een bril Berkhof

BERKHOF:

Ik denk inderdaad dat ik binnenkort misschien een bril-

DE VLIET:

Het is echt geen gezicht-

BERKHOF:

(heeft ondertussen door dat hij een bril draagt) Jezus. De Vliet. Goed dat je dat zag-

DE VLIET:

Daar kijk je niet zo maar overheen.

BERKHOF:

Man wat ben ik blij dat ik je zie.

DE VLIET:

Dat is nieuws.

BERKHOF:

(ziet het pak dat hij draagt) Hoe kom ik in godsnaam opeens-

DE GRAAF:

Oké Berkhof.

DE VLIET:

Hij-

DE GRAAF:

Laat mij nou even de Vliet. *(tegen Berkhof)* Ik heb een hele waslijst met klachten over je binnengekregen.

BERKHOF:
Jim van der Vaart.

DE GRAAF:
Er is niets aan de hand met Jim van der Vaart. Die zaak is al lang opgelost.

BERKHOF:
Hij loopt hier rond met een pistool.

DE GRAAF:
Onzin. Er is hier een ongelofelijk streng toelatingsbeleid en Van der Vaart komt op geen enkele lijst met genodigden voor.

BERKHOF:
Hij loopt hier daarnet binnen.

DE GRAAF:
Luister Berkhof. Het is weekend. We hebben geen zin om in onze vrije tijd achter jou aan te lopen omdat jij onschuldige mensen de stuipen op het lijf jaagt met je opnames en ondervragingen. Het is niet aan de hand Berkhof. Ga naar huis.

BERKHOF:
Toch weet ik zeker-

DE GRAAF:
Dat vind ik zoiets typisch. Jouw blik is veel te eng Berkhof. Zo is het toch.

DE VLIET:
Mee eens hoor.

DE GRAAF:
Je focust je op personen, je moet juist naar bewegingen kijken.

DE VLIET:
Trends.

DE GRAAF:
Precies. Jij let op van der Vaart terwijl er ondertussen om van der Vaart heen van alles aan de gang is.

DE VLIET:
Helemaal mee eens. Hij gaat er vanuit dat die van der Vaart het centrum is-

DE GRAAF:
Maar er is helemaal geen centrum. Van der Vaart, Jack van Beers, Stef Baas, Kim Oosterhuis, het zijn allemaal randfiguren die samen een beweging veroorzaken. En die beweging moet je analyseren, dan weet je pas wat er echt aan de hand is, wat er sluimert onder de oppervlakte. En er is hier niets aan de hand Berkhof, zoveel is duidelijk.

DE VLIET:
Zoveel is wel duidelijk. Hier is niets aan de hand.

JACQUELINE:
(sleept het lijk van Jack van Beers het toneel op) Even wat frisse lucht. Even diep inademen en dan weer uit alsjeblieft, Jack!

JIM VAN DER VAART:
(komt vanaf de andere kant op) Godverdomme Jacqueline! *(richt zijn pistool op Jacqueline)* Ik kreeg nog vier maanden salaris van Jack.

JACQUELINE:
(richt haar pistool op Jim) Daarvoor schiet je iemand toch niet neer.

JIM VAN DER VAART:
Ik heb hem niet- Ik heb hem niet-

DE VLIET:
(trekt zijn pistool, richt op van der Vaart) Handen omhoog Jim-

JIM VAN DER VAART:
Dan wordt je opeens weer door iedereen herkend.

DE GRAAF:
De Vliet!

BERKHOF:
(richt zijn pistool op De Vliet) Laat hem met rust de Vliet.

DE VLIET:
(richt haar pistool op Berkhof) Berkhof!

DE VLIET:
Dat is een dienstpistool Berkhof.

DE GRAAF:
De Vliet!

DE VLIET:
Hij mag helemaal geen dienstpistool.

DE GRAAF:
Houd je mond de Vliet-

DE VLIET:
Maar-

DE GRAAF:
Houd je mond! *(schreeuwt)* Oké. Jim-

BERKHOF:
Dat heeft toch geen enkele zin.

DE GRAAF:
Jij bent met pensioen. Ik tel tot drie Jim-

BERKHOF:
We moeten praten Jim.

JIM VAN DER VAART:
Ik ben Jim van der Vaart.

DE GRAAF:
Een!

BERKHOF:
Jim.

JIM VAN DER VAART:
Ik heb een naam!

DE GRAAF:
Twee!

DE VLIET:
Ik houd van je Hettie!

DE GRAAF:
Godverdomme de Vliet! Drie!

JIM VAN DER VAART:
Ik heb nog steeds een naam!

BAS:
(komt van achter op Jim van der Vaart toe, zet zijn pistool in zijn nek) Niets aan de hand Jim.

-EINDE-